

JAZZFLITS NUMMER 411

15 JANUARI 2024

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP DE PLAAT

Ambush Party, Karel Boehlee, OAK, Pelican Three, Vandoorn/van 't Hof, Mark Lotz, Preacher Men e.a.

13 JAZZ OP HET PODIUM

MJO en Pianoduo Blaak: Water.

EN VERDER (ONDER MEER):

15 Europe Jazz Media Chart 2023

18 Autumn leaves (R. Bergamin)

20 Jazzwerkgroep Heemskerk (H v Eeden)

23 Europe Jazz Media Chart January

20 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2023

JF 412 KOMT 29 JANUARI UIT

BERICHTEN

Breda Jazz Festival gaat het jaar rond concerten organiseren

De organisatie achter het jaarlijkse Breda Jazz Festival gaat het jaar rond jazzconcerten organiseren. "Het festival is na vier dagen voorbij. Dat vinden veel mensen jammer, want de sfeer en de jazzmuziek zijn onlosmakelijk met Breda verbonden. We willen ook in de rest van het jaar meer aandacht voor jazz", aldus festivalvoorzitter Hanneke Griffioen op 14 december 2023 in BNDeStem. Het eerste concert was op 13 januari jl. in de Avenue in Breda. Toen traden Gregg Stafford And Friends op. Hoeveel concerten er jaarlijks worden georganiseerd is nog niet bekend: "We proberen aan te haken bij orkesten die toch in de buurt zijn."

Jazz at Lincoln Center Orchestra herdenkt Max Roach

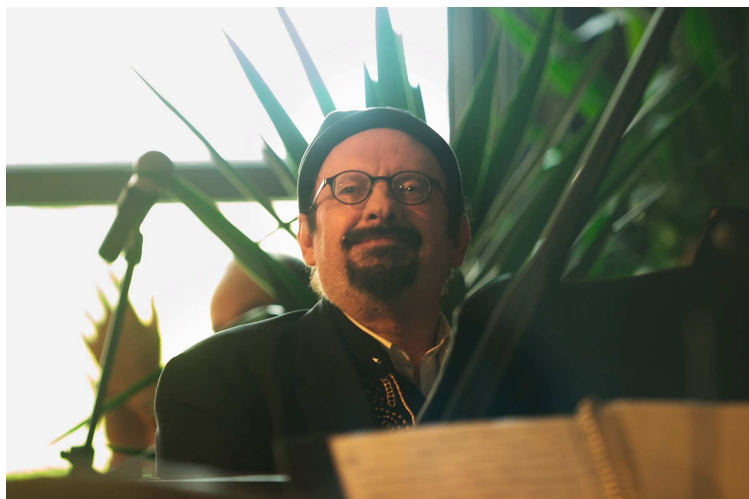
Van 19 tot en met 28 januari maakt het Lincoln Center Jazz Orchestra een Amerikaanse tournee met werk van drummer Max Roach. Die werd honderd jaar geleden geboren. Het orkest speelt nieuwe arrangementen van Roach' baanbrekende album 'We Insist!' en zijn plaat 'Max Roach + 4'. Voor de gelegenheid is Obed Calvaire, de drummer van het orkest, de muzikaal leider: "You could take four bars from Max and come up with a lifetime of vocabulary on the instrument – playing bebop. He was just a genius and there will never be another Max Roach", zo zegt hij in een persbericht. De tournee start in New York. Daarna doet het orkest onder meer Boston, Richmond en Philadelphia aan.

ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Rob van Kreeveld in 2009 tijdens het Nijmeegse festival East of Eastern. (Foto: Tom Beetz)

ROB VAN KREEVELD OVERLEDEN

Pianist-componist Rob van Kreeveld is 17 december 2023 overleden. Hij was 82 jaar oud. Bij het grote publiek was Van Kreeveld bekend als jarenlange begeleider van cabaretier Paul van Vliet. Hij schreef de muziek van Van Vliets liedjes 'Meisjes van dertien', 'Veilig op de fiets' en 'De Zee'. Maar Rob van Kreeveld was tevens een gewaardeerd jazzpianist.

Van Kreeveld (1941) werd voor de jazz gewonnen toen hij in 1958 pianist Oscar Peterson op de radio hoorde. Niettemin werd hij eerst pianist in de Haagse Indorockgroep The Black Dynamites, waarmee hij onder meer in 1960 toerde in Duitsland. Van 1963-1967 studeerde Van Kreeveld klassiek piano aan het Haags conservatorium. In die jaren raakte hij ook betrokken bij het Cabaret Pepijn van Paul van Vliet. Hij werkte van 1964 tot 1977 bij hem. Eind jaren zeventig werd Van Kreeveld benoemd tot docent op de conservatoria in Den Haag en Rotterdam, waar net een afdeling jazz en lichte muziek was gestart. Tijdens zijn loopbaan werkte Van Kreeveld samen met onder anderen Stan Getz, Joe Lovano, Joe Pass, Woody Shaw, Philip Catherine, Toots Thielemans, Rita Reys, Ann Burton, Greetje Kauffeld en [vervolg op de volgende pagina rechts...](#)

Jules Buckley. (Foto: Rhys Frampton)

Jules Buckley weer chef-dirigent bij Metropole Orkest

Jules Buckley is terug als chef-dirigent van het Metropole Orkest. Eerder vervulde hij deze functie van 2013 tot en met 2020. Hij verstevigde in die jaren de internationale reputatie van het orkest, onder meer door optredens bij de BBC Proms met Quincy Jones, toetsenist Jacob Collier en zangeres Laura Mvula. In 2016 ontving het Metropole Orkest een Grammy-Award voor het album 'Sylva', dat samen met Snarky Puppy werd gemaakt. Ook werden tijdens het dirigentschap van Buckley diverse andere producties voor een Grammy genomineerd. Metropole-directeur Jan Geert Vierkant vindt het 'een bijzondere eer' dat Jules Buckley terugkeert als chef-dirigent, zo zegt hij in een persbericht, "Jules heeft in het verleden ruimschoots bewezen een fijne neus te hebben voor de muziek die 'hip and happening' is."

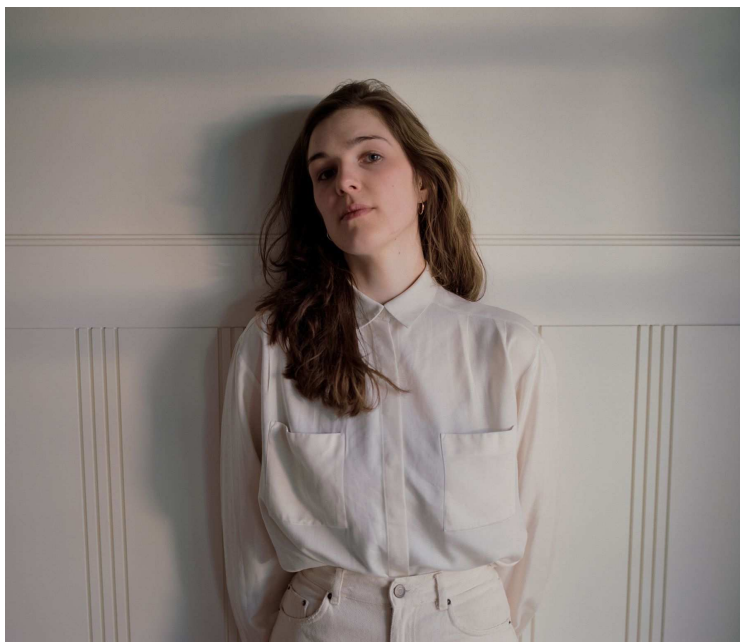
Doek valt voor Amstelveens festival

Het Amstelveense festival Jazz in het Dorp is definitief ter ziele. In 2022 gooiden de organisatoren de handdoek al eens in de ring, maar vorig jaar leek een doorstart in 2024 mogelijk toen de gemeente Amstelveen een subsidie van 60.000 euro toezegde. Uiteindelijk was dat toch niet genoeg. Door sterk gestegen kosten, blijvende onzekerheid over de inkomsten en een gebrek aan vrijwilligers durft de stichting Jazz in het Dorp het toch niet meer aan. De eerste editie van het festival was in 2013.

...vervolg Rob van Kreeveld

Denise Jannah. Begin deze eeuw stond Rob van Kreeveld regelmatig op de podia met de Baileo Big Band. Van Kreevelds naam duikt op tal van albums op. Onder eigen naam maakte hij onder meer de albums 'Solo Piano 'Jazz At The Pinehill'' (2000) en 'Alone Together' (2002).

Van Kreeveld stond goed aangeschreven bij collega's, zo blijkt uit Facebook-reacties op zijn overlijden. Drummer Eric Ineke: "Rob was een fantastische en zeer bijzondere pianist. Zijn speciale gevoel voor humor zal ik ook nooit vergeten". Bassist Rene van Beeck: "Eén van de meest creatieve, één van de hardst swingende, maar ook één van de aardigste pianisten. Rob had ook een fantastische touché. Ik heb ontzettende veel sessies en concerten met Rob mogen doen en dat was altijd een feest! En vele goede grappen!" Het Nederlands Jazz Archief: "Hoe mooi hij zangeres Ann Burton begeleidt op 'Am I Blue', of hoe hij 'fenderde' op 'Ik rijd soms door de stad' van Paul van Vliet (en Joop Schoten op gitaar)!" Van Kreeveld woonde in een Haagse zorginstelling. Daar zat hij tot een week voor zijn overlijden aan de piano, zo vertelde zijn stiefzoon Nathan Plas aan Hart van Nederland (SBS6).

Kika Sprangers. (Foto: Wouter Le Duc)

Deelnemers Nederlandse showcases Jazzahead! gekozen

De volgende Nederlandse groepen, gekozen uit 114 aanmeldingen, mogen tijdens de komende editie van het netwerkevenement Jazzahead! (Bremen, 11 tot en met 13 april 2024) een showcase verzorgen: Alessandro Fongaro's Pietre, Ben van Gelder & Reinier Baas, BOI AKIH, Guy Salamon Group, **Kika Sprangers** Large Ensemble, Marmoucha Orchestra, Raw Fish en Tineke Postma Aria Group. Ze kunnen zich tijdens een kort concert aan de internationale beursdeelnemers presenteren. Normaal gesproken zijn een of twee Nederlandse formaties van de partij in Duitsland, maar dit jaar staat de Nederlandse jazz centraal en zijn acht groepen welkom. In totaal zijn veertig groepen door internationale jury's voor een showcase geselecteerd. Acht Duitse groepen presenteren zich tijdens de German Jazz Expo, zestien Europese, waaronder uit België het Trombone Ensemble Nabou Claerhout, in de European Showcases, en acht groepen uit de rest van de wereld in de Overseas Showcases.

JAZZ OP DE PLAAT

THE AMBUSH PARTY
Ik Wil Nog Niet Dood
 De Platenbakkerij

In de Amsterdamse improscene valt de laatste jaren een voorliefde voor de Colombiaanse cumbia-muziek op. Ook het uit de as herrezen kwartet The Ambush Party (hun laatste cd kwam tien jaar geleden uit) doet een flinke scheut ervan in hun muzikale mix. Dat maakt het op cassette uitgebrachte 'Ik Wil Nog Niet Dood' een heel ander album dan de twee voorgangers. Aan alles hoor je nog af dat het viertal thuis is in de improvisatiemuziek, maar het is ook moeilijk om stil te zitten bij het nieuwe repertoire. Opvallend is de leadzang van saxofonist/klarinetist Natalio Sued, die meteen al van wal steekt in het heerlijke 'Pollera amarilla' van Diego Espinoza, een hit uit 1963. De manier waarop The Ambush Party het aanpakt, doet wel wat denken aan de Cubanos Postizos van gitarist Marc Ribot: eigenzinnig en dwars, maar met veel humor en liefde voor het origineel. Het is bepaald geen parodie, maar zeker ook geen stijlgetrouwe imitatie. De groep heeft echter nog meer pijlen op zijn boog, want de onweerstaanbare groove van 'Yékatit' van Ethiojazz-grootheid Mulatu Astatke schuiven ze volstrekt natuurlijk binnen in Thelonious Monks 'Raise four', en weer terug. In het titelstuk horen we cellist Harald Austbø zeer theateraal zijn bitterzoete tekst zing-zeggen. Het absurdisme van het nummer had prima gepast in het oeuvre van een gezelschap als Hauser Orkater. Alles bij elkaar maakt dit de doorstart van The Ambush Party tot een uiterst gevarieerd genoege.

Herman te Loo

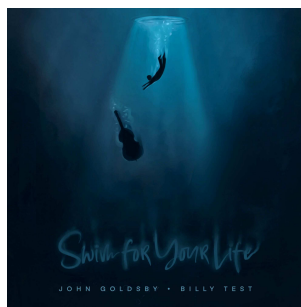
Bezetting:

Natalio Sued (klarinet, tenorsax, zang),
 Oscar-Jan Hoogland (piano, zang),
 Harald Austbø (cello, zang),
 Marcos Baggiani (drums, zang).

Luister hier naar tracks van het album:
<http://tinyurl.com/2smxazfr>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

JOHN GOLDSBY & BILLY TEST
Swim For Your Life
 Bass Lion Records

Moet ik me schamen omdat ik nooit gehoord heb van John Goldsby of Billy Test? Misschien wel want ze wonen bijna om de hoek. Goldsby is de solo-bassist van de WDR Big Band. Niet nog maar net, maar al sinds 1994. Billy Test zit ook bij die band - achter de piano - en beiden geven les aan het Conservatorium Maastricht.

Het nieuwste album 'Swim For Your Life' is hun vierde als duo, dus die drie eerdere heb ik ook gemist. Is dat erg? Een beetje wel want plukken en strijken is toevertrouwd aan Goldsby. Wie wil genieten van een perfect bespeelde contrabas komt helemaal aan zijn trekken. Pianist Billy Test kan er ook wat van. Glashelder laat hij de pianosnaren twinkelen. Goldsby en Test nemen afwisselend de lead bij onmerkbaar overgangen. Op een manier die alleen kan ontstaan bij musici die elkaar al zo lang kennen dat ze in muzikale zin zijn samengevloeid tot een nieuwe entiteit. Ze dagen elkaar nog wel uit, maar elkaar verrassen doen ze inmiddels minder vaak. De muziek heeft daardoor een aangename bedaagde sfeer die ook best op een rustig geluidsniveau kan worden afgespeeld. We hoeven niet steeds de pannen van het dak te spelen, lijken ze te denken. Totdat het titelnummer wordt ingezet. De rustige baantjes die piano en bas trekken gaan na het thema over in een ontketende Billy Test die John Goldsby meesleurt. Dit is geen 'swimming' meer, maar 'swinging'.

Tom Beetz

Bezetting:

John Goldsby (contrabas),
 Billy Test (piano).

Maak hier kennis met Goldsby en Test:
<http://tinyurl.com/yetep2h3>

KAREL BOEHLEE QUARTET
Live At Marriott The Hague
O.A.P. Records

Het doel van Nederlands grootste politieke partij is om alle cultuursubsidies af te schaffen. Gezien de toezetting vermoed ik dat het niet eens alleen om het geld gaat, maar ook om de mentaliteit die we achter culturele uitingen waarnemen. De vrije geest, het onafhankelijke denken, de creativiteit. Dat alles moet kapot.

Zonder de winnaar van de verkiezingen is dit proces natuurlijk al aan de gang. De jazz is vrijwel van de publieke radio verdwenen, een landelijk dagblad stuurde de jazzspecialist naar huis en het Metropole Orkest is nog maar parttime in dienst.

Menig podium leidt een kwijnend bestaan. In ieder geval Jazz At The Club, een Haags initiatief dat resulteerde in een serie hoogwaardige concerten in het Marriott Hotel aldaar. Op 13 augustus 2023 gaf een kwartet rond pianist Karel Boehlee er het laatste concert op deze locatie. Toen was het subsidie- en sponsorgeld op.

Een van de organisatoren schreef een wanhopige brief naar Jazz Bulletin die hij later toch maar terugtrok, aangezien er op de valreep een nieuwe plek werd gevonden: het Leonardo Royal Hotel aan de Scheveningseweg. Nu zien hoe lang ze het daar volhouden. Het sponsoren van deze muziek is nog niet verboden. Voordat we Boehlee in deze discussie betrekken: het genoemde 'laatste' concert verscheen op cd en die klinkt grandioos. Prachtig geluid en geïnspireerde muziek. Het repertoire bestaat uit een vanzelfsprekend klinkende afwisseling van standards met eigen materiaal van de bandleider. Die originals vormen een goed doortimmerd oeuvre dat ook tot standards zou mogen uitgroeien. Melodius en voorzien van een harmonische Bill Evans-verfijning.

Op deze zondagmiddag was niets te horen dat wees op een ondergangsatmosfeer. Als gelouterde jazzmuzikanten hadden de vier musici wel meer donkere wolken aanschouwd en ongetwijfeld gedacht: niet zeuren, spelen met die hap. Elk stuk begint met een pianointro – een moment van rust en bezinning – waarna geleidelijk een tempo ontstaat en de saxofonist inzet. Het bijeengebelde kwartet werd direct een hechte band. Zelfs 'You and the night and the music' klinkt als nieuw. Ik dacht even: niet wéér! Maar dan komt een dwars baslijntje en een saxsolo die er al het stof vanaf blazen. 'All the things you are' is er ook bij; [vervolg in de rechterkolom...](#)

RUPP/KNEER/FISCHERLEHNER
Puna
Klang Galerie

'Puna' is het debuutalbum van een nieuw trio, dat bestaat uit drie door de wol geverfde muzikanten uit de Berlijnse improscene. Bassist Meinrad Kneer is bij ons de bekendste van het stel, vanwege zijn tijd in Amsterdam en de Nederlandse groepen waarvan hij nog steeds deel uitmaakt, zoals Dalgoo en Bite the Gnatze. Drummer Rudi Fischerlehner kennen we als de krachtcentrale achter het trio Gorilla Mask. Voeg daarbij het rauwe gitaarspel van gitarist Olaf Rupp, en het muzikale amalgaam dat ontstaat is energiek, compact en meeslepend. Het klankbeeld neigt naar postpunk en postrock, maar dan zonder de daarbij voor de hand liggende 'grooves'. Voor wie bereid is zich eraan over te geven, is er uit de flow van de vier avontuurlijke improvisaties veel te halen.

Herman te Loo

Bezetting:

Olaf Rupp (gitaar),
 Meinrad Kneer (bas),
 Rudi Fischerlehner (drums, percussie).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://klanggalerie.bandcamp.com/album/puna>

...vervolg Karel Boehlee

evenals 'Summertime' zo'n nummer dat je in werkelijk alle gangbare tempo's kunt spelen. Dat doen de musici dan ook. Op bijna doldrieste wijze wordt het akkoordenschema binnenstebuiten gekeerd.

Boehlee toont zich daarbij een virtuoze pianist die de muziek niettemin laat ademen. Hij timmert niet alles dicht en speelt niet alles vol; er blijft te allen tijde ruimte voor interactie. Als componist mag hij er ook zijn, zoals gezegd. Misschien wordt het tijd voor een Karel Boehlee Songbook. Nu het nog mag.

Jeroen de Valk

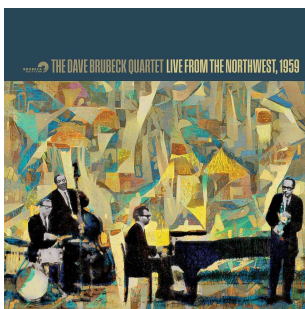
Bezetting:

Paul van der Feen
 (alt- en sopraansaxofoon),
 Karel Boehlee (piano), Tijs Klaassen (bas),
 Joost van Schaik (drums).

Bekijk hier het kwartet tijdens de cd-opname:

<http://tinyurl.com/mrydmukz>

DAVE BRUBECK
Live From The Northwest, 1959
Brubeck Editions

Als ooit zinloos geweld door jazzrecensenten wereldnieuws wordt, mag Dave Brubeck als eerste gaan klagen. Vanuit de hemel – hij overleed in 2012 – maar toch. Hij behoorde tot het groepje jazzmuzikanten dat populair werd en vervolgens werkelijk geháát door de critici.

Ik kreeg altijd de indruk dat naast zijn verkoopcijfers ook zijn vreemde maatsoorten en zijn huidskleur werden gehanteerd als steekhoudende argumenten. Toen ik hem interviewde, eind jaren negentig (zie de bundel 'Go Man, Go!') was hij rijk, beroemd en bijna tachtig, maar zat de miskenning hem nog steeds hoog. Op het hier besproken album bevond Brubeck zich in een soort overgangsfase. Hij timmerde flink aan de weg, maar de populariteit had nog geen alarmerende vormen aangenomen.

Het kwartet speelde op 4 en 5 april 1959 in Portland, Oregon en werkte toe naar de opnamen voor het album 'Gone With The Wind', later die maand. Daarop speelden Brubeck cum suis naast de titelsong ook wat traditioneel-Amerikaans repertoire zoals 'Lonesome road' en 'Basin street blues'. Dat stond bij deze concerten ook op de setlijst.

Het label Columbia had hierop aangedrongen; pas daarna mochten die rare, ongetwijfeld onverkoopbare ritmes op de plaat. De musici leken het best te vinden en gaven onverstoort hun eigen draai aan wat er ook op het repertoire stond. Weer later dat jaar vonden de opnamen plaats voor 'Time Out', met het overbekende 'Take five'. Een catchy melodie voor en door altsaxofonist Paul Desmond maar allereerst een drumfeature voor Joe Morello, die graag opwarmde in vijfkwartsmaat.

Dat was nog toekomstmuziek in Portland. De band werd er perfect vastgelegd door ene Wally Heider, die beschikte over een mobiele opnamefaciliteit. Vanwege het destijds rijkelijk beschikbare studiomateriaal werden deze concerten niet eerder uitgebracht. Het is, nu het stof is neergedaald, aardig om te bestuderen wat het kwartet nou eigenlijk liet horen. De rode draad is steeds: transparantie. Helderheid in de opbouw van de stukken en de solo's op zich. Desmond blaast geen noot te veel, maar Brubeck neemt soms een heel chorus waarin hij nadrukkelijk een tsunami aan akkoorden uit de piano beukt. Om meteen daarna gas terug te nemen. De luisteraar weet: dit was het [vervolg in de rechterkolom...](#)

GUUS JANSSEN/HUIB EMMER
De Grove Korrel
Geestgronden

Dit moet toch wel de vreemdste plaat uit de discografie van Guus Janssen zijn. Van componist Huib Emmer weten we dat hij een voorliefde heeft voor rauwe elektronica, maar van Janssen hadden we dat nog nooit zo specifiek gehoord. 'De Grove Korrel' is een goede titel, want hij vormt een mooi contrast met de 'klare lijn' die zijn werk doorgaans karakteriseert. De vier geïmproviseerde stukken op deze EP bieden een mengsel van de klassieke 'musique concrète', de elektronische avant-garde rock uit de jaren zeventig en tachtig van groepen als Cabaret Voltaire en Throbbing Gristle en zelfs vroege techno. Soms duiken er bijna dansbare grooves en beats op, zoals in 'Vogelplein', maar de sfeer die overheerst is toch eerder die van vervreemding en verwarring. En zoals het goede tegenwoordigers van de Nederlandse (geïmproviseerde) muziek betaamt, is (subtiele) humor ook een belangrijk ingrediënt. Met name de malle synthesizerloopjes van Janssen en de retro-orgelklanken toveren een brede glimlach op je gezicht.

Herman te Loo

Bezetting:

Guus Janssen (keyboard), Huib Emmer (elektronica).

Luister hier naar tracks van de EP:

<http://tinyurl.com/phyty4ex>

[...vervolg Dave Brubeck](#)

chorus vol drukte en dat is nu afgelopen.

Geregeld wordt het tempo verdubbeld van gemiddeld naar vlot, met spatgelijk spel van de onvermoeibare bassist Eugene Wright en de onverstoort doorvegende drummer.

Zo zijn er meer contrasten. Veel passages waarin de parelende alt met alleen bas en drums is te horen. Chorussen waarin Brubeck spaarzaam maar voedend begeleidt. Hij volgt en ondersteunt zijn saxofonist bij elke afslag. Brubeck zei mij dat Desmond in zijn band het beste tot zijn recht kwam. Dat is in flagrante tegenspraak met wat wij jazzkenners tegen elkaar zeiden, maar wie weet had die ouwe gelijk.

Er zijn ook pedaaltonen voor bas, die dwars door alle akkoord-openvolgingen worden aangehouden. Bachachtige duetten voor de twee solisten. Pianoso's met enkele noten, waarin Brubeck hoorbaar nadenkt en alle clichés poogt te vermijden, om dan over te gaan op geleidelijk doldriest wordend akkoordenspel. Voor even dan. Dit alles is zo afgesproken en er valt werkelijk geen speld tussen te krijgen. Het is de tamelijk pretentieuze muziek van vier vaardige, creatieve mensen. Ze zijn zo attent de toehoorders een herkenbaar thema aan het begin en het einde te geven, zodat ze tussendoor enigszins geregisseerd kunnen gaan freewheelen. Het publiek kwam in groten getale en was bereid de platen te kopen. Als jazzmuzikant kun je niet meer wensen, vond de bandleider. Jammer alleen van die kritieken. Daar zat hij op zijn tachtigste nóg mee.

Jeroen de Valk

CHRISTOPH GRAB'S REFLECTIONS

Oneness

Lamento records

Monk-liefhebbers opgelet: hier is een cd die je doet opveren, vol met bekende, maar ook onbekende composities van de hoge priester van de jazzmuziek. De openingsknaller is het nummer 'Introspection' met een prachtig blazerscollectief, soepel en ook grommend. De Zwitserse tenorsaxofonist Christoph Grab is een groot liefhebber van Monk, dat is wel duidelijk. Zo groot zelfs dat hij met zijn groep Reflection een hele cd volspeelt onder de noemer 'Oneness'. Ze doen dat vol overtuiging en met veel schwing, zonder dat de knoesterige architectuur van de nummers geweld wordt aangedaan. Ze maken er geen mooie muziek van. Daarnaast zijn ze niet vies van het vrije woord in de jazzmuziek getuige de vele improvisaties. Opvallend is de afwezigheid van een piano in de band. Dat geeft de drie blazers veel ruimte en zorgt voor een spannend samenspel tussen drums en blazers met de sonore bas van Bänz Oester als bindmiddel. Christoph Grab is geen kleine jongen in de Zwitserse muzikale familie. Als professor saxofoon en improvisatie aan de Hogeschool voor de Kunsten in Zurich heeft hij een dikke vinger in de jazzpap van Zwitserland. Reden te meer om deze fraaie cd niet zomaar aan de aandacht te laten ontsnappen. Nee, eigentijdse jazz in combinatie met dat mooie wat er al is geschreven en gespeeld door een legende als Monk is bij hem in goede handen.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Christoph Grab (tenorsax),
Lukas Thoeni (trompet),
Andreas Tschopp (trombone),
Bänz Oester (bas), Pius Baschnagel (drums).

Bekijk een video over het album:

<http://tinyurl.com/yc6v5rhu>

RON HORTON

A Prayer For Andrew

Newvelle Records

Het gebed voor Andrew is voor pianist Andrew Hill (1931-2007), die op de lijst van meest onderschatte bandleiders hoog genoteerd staat. Zijn platenoeuvre is bescheiden, zijn publieke optredens zijn beperkt. Hij kwam uit Chicago maar leefde lange tijd aan de West Coast waar hij zich vooral bezighield met solo-optredens, het geven van lessen en workshops in zowel academische omgeving als gevangenissen, en alleen spaarzame keren trad hij op bij grote festivals. Trompettist Ron Horton heeft jarenlang samengewerkt met Hill. Hij maakte van 1998 tot 2003 deel uit van Hills sextet, waarin hij de muzikale leider en een van de arrangeurs was, en mede verantwoordelijk voor 'Dusk' en 'A Beautiful Day', die tot Hills beste albums worden gerekend.

In dit eerbetoon aan Hill, dat niet op cd verkrijgbaar is maar alleen als dubbel-elpee en digitaal wordt uitgebracht, worden dertien zowel nieuwe interpretaties van arrangementen van Hill als nieuwe composities van Ron Horton door een sextet van New Yorkse topmusici gespeeld.

'A Prayer For Andrew' werd in 2016 in Brooklyn, NYC opgenomen en bleef helemaal in de stijl van Hill jarenlang onopgemerkt op de plank liggen. Zo lang, dat pianist Frank Kimbrough inmiddels ook overleden was. En hoewel Elan Mehler, platenbaas van Newvelle Records, uitsluitend zelf opgenomen muziek uitbrengt, wilde hij deze oude opnamen op verzoek van Horton toch horen omdat zijn oude pianoleraar Kimbrough erop meedeed. Na het beluisteren vond hij deze opnamen zo geniaal dat hij graag een uitzondering op zijn principes wilde maken en ze in 2023 uitbracht. De muziek van dit album was oorspronkelijk niet bedoeld als eerbetoon aan Andrew Hill, maar het is de muziek die Horton in die tijd met zijn eigen sextet maakte. Uiteraard met de composities van zijn grootste held Hill en met zijn eigen muziek die door Hill beïnvloed was. "We hebben deze muziek tientallen jaren gespeeld", zegt Horton. "Het gevoel dat we erbij krijgen is onbeschrijfelijk. We zijn verliefd op Andrews muziek. Als we die spelen gaan we ervan gloeien, zo emotioneel is het, alsof Andrew bij ons in de kamer staat."

De muziek van Hill is complex, avant-gardistisch, heel vrij maar toch ver weg van de free jazz en altijd melodieus en harmonieus. Hill was zijn tijd vooruit en deze muziek is nu, meer dan twintig jaar later, nog steeds actueel en imponerend. Dit album is een van de mooiste die in 2023 verscheen. Hopelijk wordt het het begin van een herwaardering van een van de grote jazz-componisten-bandleiders. **Tom Beetz**

Bezetting:

Ron Horton (trompet, bugel),
Marty Ehrlich (altsax, basklarinet) of John O'Gallagher (altsax), Marc Mommaas (tenorsax), Frank Kimbrough (piano), Dean Johnson (contrabas), Tim Horner (drums).

Beluister het album hier:

<http://tinyurl.com/2t4h4cm4>

MARK LOTZ
Freshta
ZenneZ Records

Met de cd 'Freshta' heeft fluitist/componist Mark Lotz een muzikaal pamflet gemaakt dat je aan het denken zet. Geen hoestekst, geen toelichting, slechts een kleine hint. Achter elke titel op het cd-hoesje staat een naam. Neem maar eens de moeite die namen op te zoeken. Dan blijken de door Lotz geschreven stukken een eerbetoon te zijn aan de vele sterke, soms ijzersterke vrouwen die pal staan of hebben gestaan voor rechtvaardigheid en mensenrechten; sterke, standvastige vrouwen uit Mexico, Kenia, Afghanistan of Iran. Vaak gaat dat gepaard met gevaar voor eigen leven, zoals bij Isabel Cabanillas de la Torre, die als protestleider tegen vrouwenmoord op 27-jarige leeftijd werd vermoord. En u herinnert zich vast Malala Yousafzai, die dappere meid uit Pakistan, die een aanslag door de Taliban overleefde en nu als Nobel-prijzslaureaat de wereld rondreist om voor vrouwenrechten te strijden. Mark Lotz heeft deze heldinnen geëerd met elf speciaal gecomponeerde stukken. De muzikanten die met Mark Lotz deze hommages omzetten naar pakkende muziek zijn niet de eerste de beste. Pianist Jeroen van Vliet en cellist Jörg Brinkmann, maar ook klarinettist Claudio Puntin en drummer Dirk-Peter Kölsch zijn klinkende namen uit de jazz- en geïmproviseerde muziek. Ze spelen de stukken van Lotz met veel gevoel voor sfeer, mede door het gebruik van 'special effects'. 'Special effects' die soms een aparte ervaring oproepen. Zo werd ik tijdens het beluisteren van het nummer 'Mahbouba' écht even op het verkeerde been gezet. De zonscheen door het raam, dus waar kwam die regen dan toch vandaan? Of was er een lekkage? Dit geeft wel aan hoe fraai de cd is opgenomen. De stukken op 'Freshta' zijn gevarieerd; soms bespiegelend, soms strijdbaar, maar altijd met een sterke melodielijn. Ook zonder bovengenoemde context is het album een fraaie muzikale trip rond de globe. Toch geven de verhalen achter de composities, verwijzend naar al die voorvechtsters voor een betere wereld, de muziek een extra lading.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Mark Lotz (fluiten), Claudio Puntin (klarinet, basklarinet), Jeroen van Vliet (piano), Jörg Brinkmann (cello), Dirk-Peter Kölsch (drums).

Beluister het album hier:

<http://tinyurl.com/2c3vpr74>

OAK
Eight
ZenneZ Records

'Eight'. Zo heet het tweede album van OAK, het kwartet van de uit Breda afkomstige jonge pianist Sjoerd van Eijck (1992), die we onder andere kennen uit het trio Mudita. Voor het nieuwe album dook Van Eijck, die alle elf uitgesponnen maar van begin tot eind spannende tracks schreef, in de wereld van de componist Olivier Messiaen. Hij onderzocht diens compositietechnieken. Sjoerd liet zich ook inspireren door de muziek van Ennio Morricone uit de westernfilm 'The Hateful Eight' (2015) van regisseur Quentin Tarantino. 'Eight' is een sferische en verhalende cd geworden met hoofdzakelijk ingetogen werk van Van Eijck op toetsen, Koen Smits op trompet, Willem Romers op slagwerk en de Belg Nathan Wouters op bas. Het kwartet voert je mee naar uiteenlopende klankwerelden, waarin de emoties van de componist doorklinken. Op de plaat borduurt Sjoerd voort op wat hij de afgelopen jaren in de Nederlandse jazzscene liet horen: een genuanceerde, veelkleurige, lyrische speelstijl en een klassieke benadering van de piano.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Sjoerd van Eijck (piano), Koen Smits (trompet), Nathan Wouters (contrabas), Willem Romers (drums).

Beluister het album hier:

<http://tinyurl.com/ce53am7k>

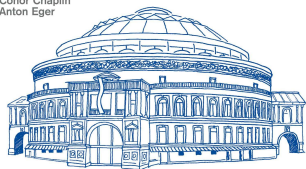
MARIUS NESET Geyser, Live At Royal Albert Hall ACT

Marius Neset
Geyser

Live at Royal Albert Hall - BBC Proms

With London Sinfonietta
Geoffrey Paterson
Ivo Neame
Jim Hart
Conor Chaplin
Anton Eger

ACT

De Noorse saxofonist-componist Marius Neset (1974) had in 2022 de eer om op de Britse Proms (BBC) te mogen optreden, met zijn eigen kwintet plus negentien musici van London Sinfonietta, een orkest dat zich vooral met nieuwe muziek bezighoudt. De achtdelige suite 'Geyser' die toen werd uitgevoerd, is alweer het derde stuk dat hij in opdracht van dit orkest schreef. De opname van het live-concert op 3 september 2022 is onlangs op cd verschenen.

Zoals de titel suggereert, is de compositie geïnspireerd op onderaardse vulkanische energie en datgene dat we er boven het aardoppervlak van merken. Wie bij 'Noorse saxofonist' overigens denkt dat er een kloon van Jan Garbarek aan het woord is, vergist zich. Neset heeft een eigen muziek- en saxofoonstijl. Het gaat bij 'Geyser' niet om een jazzformatie die wordt begeleid door strijkers of door een heel orkest, zoals je wel eens ziet. Hier is de jazzformatie juist onderdeel van het orkest; soms in een hoofdrol, soms weer niet.

In het eerste deel, 'Waterfall', horen we langdurig flinke waterdruppels vallen, aanvankelijk verklankt door slagwerk en piano (ping...ping...ping), later met strijkers en blazers van het orkest, in complexe ritmes. Aan het eind valt het water heviger en drukker op ons neer en voegt Nesets tenorsax zich erbij met wat klagende tonen. De impressie van vallende waterdruppels (een echte waterval ruist, maar hier drupt het vooral) werkt goed. In zekere zin past zo'n muzikale natuurimpressie in de traditie van Debussy, al gebruikt Neset een ander klankidoom. Debussy was overigens niet de eerste die natuurverschijnselen tot muziek transformeerde; reeds Vivaldi liet het in zijn 'jaargetijden' donderen en bliksemen.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Nadat de waterval is opgehouden, begint 'On fire' met een lang aangehouden volle symfonische strijkersklank, met flink cello, wat 19de-eeuws aandoet, bijna à la Brahms. Nesets forse tenorgeluid past daar mooi in. Gaandeweg ontwikkelt het stuk zich via een staccato passage tot een heftige uitbarsting van hedendaagse jazz waarin de saxofonist flink uit zijn dak gaat. De vlam slaat in de pan en in enkele minuten zijn we qua idioom 140 jaar verder. Toch krijg je niet het gevoel van een soort stijlbreek. Een knappe prestatie, al zal er best een puristische theoreticus te vinden zijn die een vermanend vingertje opheft.

Wat rustiger zijn de vrije improvisaties in 'Out of sight' van pianist Ivo Neame en vibrafonist Jim Hart. Het orkest en Neset (op sopraansax) volgen met passages over complexe ritmes. Geen jazzimprovisaties vallen er te bekennen in 'Under the surface', een suitedeel dat uitsluitend bestaat uit reeksen lange noten en lang aangehouden akkoorden door het orkest. De jazz keert weer terug in 'Lava', middels een snelle vibrafoonsolo. Voorafgaand aan die solo speelt de klassieke klarinettist een prachtige ongebeleide solo, gevolgd door korte staccato klanken van het gehele orkest. Na de vibrafoonsolo verschijnt plotseling een soort volksmelodietje, dat uiteindelijk in clusters (dicht op elkaar zittende gelijktijdige tonen) wordt gespeeld.

De waterdruppels van het eerste deel keren terug in 'Flow', maar nu wordt toegewerkt naar een lyrische tenorsaxsolo van de componist. Geen lyriek zit er in het energieke deel 'Meeting lava', met een spervuur aan korte ritmische nootjes door de strijkers en blazers van het orkest, waarover Neset in een zeer drukke tenorsaxsolo laat horen dat zijn instrumentbeheersing van hoog niveau is. Waar mindere goden in 'vrije' improvisaties soms vervallen in goedkope geluidseffecten, blijft hij ook in hoogtepunten zeer gearticuleerd zijn nootjes uitspugen. Na de saxsolo voert pianist Neame een duet uit met drummer Anton Eger, waarbij laatstgenoemde een flinke dosis virtuoos drumwerk laat horen.

'Outbreak' heet de sterke 'uitsmijter' van de suite. Neset laat op tenor met snelle staccatonootjes horen dat ook het erfgoed van Sonny Rollins niet aan hem is voorbijgegaan. Het orkest sluit af met een lang aangehouden B-majeurakkoord, waarna het publiek terecht in een uitzinnig applaus losbarst.

Wat Marius Neset met London Sinfonietta en zijn band tot stand brengt, is lastig onder een gangbare noemer te brengen. Dit is beslist geen hard-core (of zogenaamde 'echte') jazz. Veeleer kun je spreken van hedendaagse gecomponeerde muziek met een sterk impressionistisch karakter, waarin jazzelementen zijn verwerkt. Die jazzelementen zijn krachtig en overtuigend, maar ze overheersen niet. Laten we maar gewoon van 'muziek' spreken. Om een oeroud cliché van stal te halen: er bestaan maar twee soorten muziek, goede en slechte. Neset brengt goede en regelmatig zelfs bijzonder goede muziek tot stand.

Ruud Bergamin

Bezetting:

Marius Neset (tenor- en sopraansax; composities),
Ivo Neame (piano),
Jim Hart (vibrafoon, marimba, percussie),
Conor Chaplin (bas),
Anton Eger (drums),
London Sinfonietta onder leiding van Geoffrey Paterson.

Beluister het album hier:

<http://tinyurl.com/mr4y84ew>

LOTHAR OHLMEIER/TOBIAS KLEIN**Left Side Right****TryTone**

Wat is er mooier dan een basklarinet? Twee basklarinetten! Na een tweetal duo-cd's met Oguz Büyükberber komt de Amsterdamse Duitser Tobias Klein nu met een album met zijn landgenoot Lothar Ohlmeier: 'Left Side Right'. Het tweetal trekt al ruim dertig jaar met elkaar op, onder meer in de heropgerichte groep Dalgoo. Voor hun eerste duo-album namen ze in Berlijn vijf improvisaties op, die getuigen van een flinke dosis lyriek en gevoel voor schoonheid. Al vanaf de eerste noten van 'Effortless sweetening' wordt de luisteraar meegevoerd in een wonderschone klankwereld die de rijke boventonen van de twee basklarinetten biedt. Klein en Ohlmeier zetten hun lijnen bedachtzaam uit en hun virtuositeit blijkt vooral uit hun luistergedrag dat leidt tot die schitterende samenklanken. Het tweetal schuwt echter ook de schillere geluiden niet, en door het contrast met die weerbarstigheid wordt de schoonheid juist extra geaccentueerd. Alleen maar mooiheid wordt immers op den duur saai. In 'Burning money' pakken ze de saxen op in een stuk dat meer over fraseringen gaat, maar ook hier is de gezamenlijke sound weer iets om van te genieten. 'Peptide' maakt gebruik van (valse) lucht, geruis en 'extended techniques', maar altijd met muzikaal avontuur als uitgangspunt. 'Left Side Right' is een gevarieerd album dat bij herhaald beluisteren nog meer aan diepgang wint.

Herman te Loo**Bezetting:**

Lothar Ohlmeier (basklarinet, tenorsax),
Tobias Klein (basklarinet, altsax).

Luister hier naar fragmenten:

<https://t.ly/EXiNY>

PELICAN THREE**Put Your Head In The Radio****ZenneZ Records**

Baritonsaxofonist Gerry Mulligan was een van de eersten die experimenteerden met een kwartet zonder piano, dus zonder harmonie-instrument voor de broodnodige harmonische structuur in de nummers. Het maakte dat de 'ene' blazer vaak heel subtiel zorgde voor de harmonie onder en rond de solo van de 'andere' blazer en het zorgde in totaliteit voor een heel licht en luchtig geluid. Dat is het eerste waar ik aan moet denken bij het openingsnummer 'Pelican people' van het trio Pelican Three op hun debuutalbum 'Put Your Head In The Radio'. Pelican Three pakt het anders aan dan Mulligan. Er is wel een harmonie-instrument, de gitaar van Mark Tuinstra, maar geen bas of drums. Verder zijn er de blazers Iman Spaargaren op saxofoon en basklarinet en Dirk Beets op trompet. Door het ontbreken van de traditionele ritmesectie gebeurt in mijn oren echter hetzelfde als bij het beroemde Gerry Mulligan Quartet: de drie instrumenten spinnen met elkaar een ragfijn weefsel waarin toch alles (ritme, harmonie en melodie) op zijn plek valt. Waar Mulligan het over het algemeen licht en luchtig houdt, gaat Pelican Three er af en toe stevig tegenaan. Hun muziek beweegt zich van lyrische kammuziek ('Yorke') tot rauwe punk ('Imandi'). Daarbij komt de elektrische gitaar goed van pas. Het is een hecht ingespeeld trio dat er iedere keer weer in slaagt samen dat fijne muzikale weefsel te spinnen. De albumtitel is een verwijzing naar de band Radiohead, een belangrijke invloed op de muziek van Pelican Three. Het is ook een kleine verwijzing naar het schrale Nederlandse radiolandschap 'waar je heel erg moet zoeken naar een beetje verrassende muziek'. Die verrassende muziek hebben we op het album van Pelican Three echter dubbel en dwars gevonden!

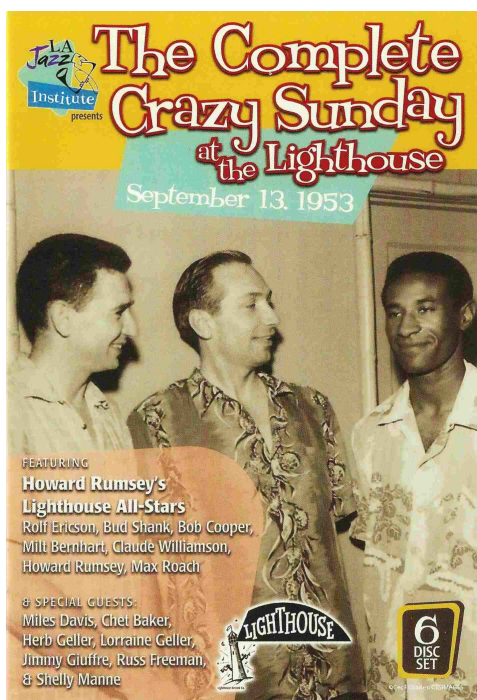
Jaap Lampe**Bezetting:**

Iman Spaargaren (tenorsax, (bas)klarinet),
Dirk Beets (trompet),
Mark Tuinstra (gitaar).

Luister hier naar 'Pelican people':

<https://www.youtube.com/watch?v=5DijUeEF1jU>

**HOWARD RUMSEY'S
LIGHTHOUSE ALL-STARS
The Complete Crazy
Sunday At The Lighthouse
LA Jazz Institute**

Bezetting:

Lighthouse All-Stars en gasten; onder anderen Chet Baker, Miles Davis en Rolf Ericson (trompet), Bud Shank en Bob Cooper (sax), Russ Freeman en Claude Williamson (piano), Howard Rumsey (bas), Shelly Manne en Max Roach (drums).

Dit is een moeilijk verkrijgbare uitgave, ik meld het maar meteen. Mijn exemplaar kocht ik bij het Los Angeles Jazz Institute. Een box in kleine oplage op het formaat van een ouderwetse vi-deoband. Er zitten zes cd's in met in totaal ruim zeven uur muziek. Dit alles werd vastgelegd op één dag in The Lighthouse, Hermosa Beach: zondag 13 september 1953. De jamsessie-achtige concerten daar - door de Lighthouse All-Stars en gasten - duurden lang.

Een deel was eerder verkrijgbaar op diverse albums, afwisselend onder de naam van de trompettisten Miles Davis, Chet Baker en bandleider Howard Rumsey. Op een Spaans jatlabeltje verscheen uiteraard al eens een 'Complete Performance' die niet compleet was. Dankzij Ken Poston van het genoemde instituut zijn de opnamen nu daadwerkelijk compleet uitgebracht. Hij vond een stapel banden, opgeborgen onder de naam 'Crazy Sunday'. Die verwerkte hij in de titel van de cd-box.

Wat meteen opvalt is het contrast tussen de geschiedenisboekjes en het klinkend resultaat. Rumsey cum suis worden steevast met de West Coast-trend van die tijd in verband gebracht. Dat zal zo blijven, maar er klopt weinig van. De band speelde bebop; fel en fanatiek. Hier is niets 'cool' aan. Bovendien schoven die dag de East-Coasters Max Roach (drums) en Miles Davis aan. Hun komst veranderde of verbeterde niets aan de energie en de swing, want die waren al intens genoeg.

Chet Baker is te horen in vijftien tracks, van wie er - voor zover ik kan nagaan - zes niet eerder werden uitgebracht. Hij laveert tussen zijn spektakel-stijl uit 1949 - ook daar bracht het instituut een proeve van uit - en zijn vertrouwde, meer ingetogen spel. Zijn trompetsolo's zijn hoger, sneller, strakker getimed en wat scherper van klank dan je zou verwachten.

Ook Miles slaat fanatiek aan het beboppen. Evenals trompettist Rolf Ericson, een Zweed! En dan is er tenorist Bob Cooper, nog zo'n vermeende West-Coaster. Bouwt zijn bijdragen vastberaden op, met een smeug geluid. De zwarte nationalist die het in de Verenigde Staten nog steeds tot hoogleraar schoppen, zouden hier niets mee kunnen. Maar die kennen de Lighthouse All-Stars niet.

Het zal hen ook niet interesseren dat de pionierswerkzaamheden van Chet in het bijgeleverde boekje worden genegeerd. Niet Rumsey, maar Chet introduceerde de jazz in de genoemde club. In mijn Chet-biografie kunt u dit nog even naslaan.

Los van het bovenstaande: het beluisteren van al die cd's vereist enig doorzettingsvermogen. De remaster-technicus heeft vast zijn best gedaan, maar kon niet voorkomen dat de opnamerkwaliteit problematisch blijft. De bekkens en de pianoakkoorden staan vooraan in het klankbeeld. De blazerscollectieven zijn goed te volgen, maar gedurende de solo's heb je al je concentratie nodig om de lijnen te volgen, te midden van het omgevingsgeruis.

Voorts is er de gelijkvormige opbouw van de stukken: steevast thema - solo's door vrijwel iedereen die op het podium staat - en weer een thema. De dynamiek varieert gewoonlijk van hard tot nog wat harder.

Sommige thema's lijken te verwijzen naar de West-Coast, maar die zou je met een gaaf studiogeluid moeten horen. Evenals enkele vermoedelijke juweeltjes, zoals de solo's van Chet in 'Beau boy' en 'Four others'. Het is niet anders, ook al hebben Poston en de zijnen zich bewonderenswaardig ingespannen.

Jeroen de Valk

De Lighthouse All-Stars op televisie (begin jaren zestig):
<http://tinyurl.com/475kk7y8>

THE PREACHER MEN
Royal Flush
 ZenneZ Records

The Preacher Men is en blijft het ongenadig swingende en onvermoeibare trio met Efraim Trujillo, Rob Mostert en Chris Strik. De mannen bewijzen op hun nieuwste album 'Royal Flush' een en andermaal tot de absolute top van de met blues doordrenkte jazz spelende Nederlandse musici te behoren.

Bandleider en saxofonist Efraim Trujillo schreef zes voor hem kenmerkende stukken waarin hij zich kan uitleven op zijn sax en op zijn Eb blueshorn. De drie spelen daarnaast 'Amen' van de Amerikaanse trompettist Donald Byrd. De rolverdeling is weer als vanouds: Efraim voert de groep aan met eclatant en 'in your face' solowerk.

Rob Mostert legt een brede en zeer degelijke basis op zijn Hammond en bespeelt niet alleen de klavieren met zijn vingers maar ook de bassen met zijn voeten. Ongelooflijk knap hoe iemand kan begeleiden, soleren en bassen zonder een moment te verslappen. Chris Strik is weer onvermoeibaar, zo strak als een snaar en zo lenig als een atleet op zijn drums.

Net als op eerdere platen is het bij het prijswinnende trio weer vanaf de eerste tot de laatste noot douwen, pompen, stoempen en rocken geblazen. De sfeer van de Hammond-trio's uit de jaren vijftig en zestig wordt ook op 'Royal Flush' in ere gehouden, maar de composities van Trujillo en de interpretaties ervan zijn hedendaags en zullen tijdens de lopende clubtour een jong publiek aanspreken.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Efraim Trujillo (sax),
 Rob Mostert (Hammond B3),
 Chris Strik (drums).

The Preacher Men live:

<http://tinyurl.com/4a8n2hwb>

INEKE VANDOORN MEETS JASPER VAN 'T HOF
Dancing On Water
 Baixim Records

Dit schijfje is als een onbewoond eiland waar vanuit allerlei windrichtingen stemkunst, scatten, de betere popsong, impro en jazz komen aanmeren. Het is een plek waar niemand haast heeft en waar niets moet. En juist daarom gebeurt er van alles.

Het resultaat is klank, pure klank. De stem van Ineke Vandoorn (tegenwoordig zo gespeld in plaats van Van Doorn, vanwege buitenlandse misverstanden) is een feilloos instrument zonder beperkingen. De toetsen van Jasper van 't Hof klinken eigenlijk niet naar een piano, maar naar geluid zonder binding met welk traditioneel instrument dan ook.

Samen vormen ze een volstrekte symbiose. Je verwacht natuurlijk een zangeres-met-begeleider, maar die scheidslijn vervalt. Er is zelfs geen scheidslijn tussen de twee muzikanten; als één geheel vertolken ze een reeks stukken, grotendeels van eigen hand. Geen seconde lijkt Vandoorn te wachten op een pianoakkoord, om weer verder te kunnen.

Het geheel had van A tot Z gecomponeerd kunnen zijn, gezien de precisie en perfectie waarmee elke noot tot klinken wordt gebracht. Maar dat is niet zo; dit is jazz in die zin, dat het resultaat pas 'in the moment' ontstond, die dag of paar dagen in de studio. In de aanloop daarna werd er niet eindeloos gerepeteerd en/of getoerd.

Een kwestie van concentratie, inderdaad. In de toelichting schrijft de zangeres dat werken in dit duo is 'als lopen over een hele dunne draad, als een mooie en spannende evenwichtsoefening, als een dans op het water [...]'. Van 't Hof spreekt van 'een diepgaand gesprek'. Zo is het maar net.

Enkele genoemde inspiratiebronnen zijn Flora Purim, Norma Winstone en Joni Mitchell. De verslaggever dacht ook even aan de exotische keyboards van Weather Report, lang geleden. Van 't Hof (1947) zal vast ooit op dezelfde 'bill' als deze band hebben gestaan. Paul Simon mogen we ook noemen, want zijn lied 'Quiet' opent het album. Dat gaat stilletjes, met een trage ritmecomputer. Hierop volgt onder meer 'Quiet American', waarschijnlijk genoemd naar het spannende boek van Graham Greene. Zelf voorzien van tekst en muziek. Evenals het titelstuk, waarin onverwacht even een aardse 'groove' wordt ingezet. Een bijzondere keuze is 'Yagapriya', een Indisch georiënteerd epos van Charlie Mariano. Dat speelde Van 't Hof vast toen hij met Mariano over de aardbol toerde. Het gaat gepaard met eindeloos veel eenstemmigheid en kronkellijnen in een soort mineur. Vandoorn zingt ze allemaal mee.

Zoals gezegd: haar stem is hier een bijna magisch instrument zonder beperkingen. Het komt überhaupt niet in de luisteraar op dat zij – of Van 't Hof – er even naast zou grijpen. Dit album is niet van deze wereld. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Ineke Vandoorn (zang), Jasper van 't Hof (toetsen).

MARC VAN VUGT
The Curious Badger
 Baixim Music

Solo met diverse akoestische 6- en 12-snarige gitaren, een basgitaar, een bari-tongitaar en een beetje percussie een cd opnemen is gitarist Marc van Vugt zo goed bevallen dat hij na de goed ontvangen plaat 'The Lonely Coyote' (2022) nu het album 'The Curious Badger' (2023) heeft opgenomen. Wederom in zijn een-tje, dit keer met negen gitaren en met alleen eigen werk. Het resultaat zijn twaalf stukken, die maar zijdelings de jazz raken maar wel een 'jazzy feel' hebben. De titels van de albums refereren aan het feit dat dassen en coyotes soms gezamenlijk op jacht gaan. Een leuk detail. Het dozijn composities kenmerkt zich door introspectie. Van Vugt onderzoekt wat hem drijft en maakt ons daar deelgenoot van in intieme exercities waarbij hij klassiek klinkende thema's niet schuwt. Marc musiceert in de traditie van Bill Connors, Ralph Towner, Pat Metheny en Egberto Gismonti. Hij legt de lat dus ook deze keer behoorlijk hoog. Het is wonderbaarlijk hoe iemand een eigen unieke klankenwereld kan scheppen met alleen snaarinstrumenten. Eigenzinnigheid is Van Vugt dan ook niet vreemd en die eigenschap pakt ook op de 'The Curious Badger' positief uit. Het maakt nieuwsgierig naar vervolgprojecten. Van Vugt schreef in zijn rijke loopbaan veel werk voor grote ensembles, koren en orkesten, maar heeft als fijnzinnige en creatieve solist ongetwijfeld nog veel meer verhalen te vertellen.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Marc van Vugt (gitaren, percussie).

Bekijk hier een video over de cd:
<http://tinyurl.com/3exrnwmc>

JAZZ IN BEELD

ARCHIEF

Een blik in de Haarlemse 'modernistensociëteit' Ekestos (1962). De affiches herinneren aan jazzoptredens van zangeres Ineke Heiliger en de Diamond Five. Later deed de pop er zijn intrede. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

Max Roach als begin twintiger in de New Yorkse club de Three Deuces (1947). (Foto: William P. Gottlieb)

JAZZ OP HET PODIUM

MILLENNIUM JAZZ ORCHESTRA PIANODUO BLAAK

Bezetting:

Millennium Jazz Orchestra
onder leiding van Joan Reinders
Martijn en Stefan Blaak (piano)

Datum en plaats:

16 december 2023,
Hoge Woerd, Utrecht.

Water is de essentie van het leven. Hoewel de Hollanders wereldwijd bekend zijn om hun strijd tegen het water, heeft het hen vooral voorspoed gebracht. In deze tijd krijgt water een nieuwe betekenis, in relatie tot de klimaatverandering, wateroverschot en waterschaarste. Joan Reinders inspireerde dat tot zijn project 'Water', waarvoor hij twee suites componeerde: de 'Waterkringloopsuite' en de Muzikale Hanzeroute', een ode aan de IJssel, de waterweg die Oost-Nederland grote welvaart bracht. Voor de suites koppelde hij twee klassieke pianisten, Martijn en Stefan Blaak, aan zijn Millennium Jazz Orchestra. Het resultaat is een fascinerende fluïde fusie.

De 'Waterkringloop Suite' verbeeldt neerslag, infiltratie, verdamping en andere elementen van het klimaat en het weer. Reinders vertaalde die elementen in meeslepend drama. Water is misschien wel de mooiste metafoor die de cultuurhistorie in zich draagt. In deze suite wordt elk deel ingeleid met een videofragment, geprojecteerd in bioscoopformaat, waarin meteoroloog Peter Kuipers Munneke, ecooloog Li An Phoa (auteur van 'Drinkbare rivieren' en ambassadeur van gezond water) en deltacommissaris Peter Glas om beurten vertellen over de verschillende aspecten van de waterkringloop en de maatschappelijke impact van veranderingen hierin. Zij houden een subtiel politiek pleidooi. In het kader van het Hanzejaar 2023 schreef Reinders voor het pianoduo Blaak en het Millennium Jazz Orchestra verder de 'Muzikale Hanzeroute'. Deze suite bestaat uit elf delen die een reis beschrijven langs de Hanzesteden aan de IJssel. De route eindigt bij de Zuiderzee. Bij aanvang van elk deel vertelt Reinders een korte anekdote. Op de achtergrond worden foto's en schilderijen van het gebied getoond.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Het Millennium Jazz Orchestra in de 'Waterkringloopsuite'.
(Foto: Joke Schot)

Stefan Blaak, Joan Reinders en Martijn Blaak (vlnr) nemen het applaus in ontvangst. (Foto: Joke Schot)

Reinders componeerde een magnum opus waarin de programatische thema's en de samenwerking met klassieke musici een boeiende gelaagde orkestrale fusie van jazz en klassiek heeft opgeleverd.

"Deze pianisten improviseren niet maar spelen wel alles wat je ze voorzet", zegt Reinders. Dat is de essentie. Waar het orkest syncopische ritmes speelt, de accentverschuivingen die muziek laat swingen, spelen de pianisten de uitgeschreven partijen strak in de maat. De hybride muziek klinkt zeer geslaagd. Bij vlagen roept deze associaties op met bijvoorbeeld Ravel, Gershwin, Khachaturian en Rachmaninov. Of Messiaen, die Reinders met name noemt. Het totaalbeeld is een filmisch geheel waarin de natuur, het weer en het landschap laveren tussen film noir en fonkelende poëzie. 'Water' is op 19 januari nog te zien in het Amsterdamse VU Theater Griffioen.

Roland Huguenin

[meer foto's in de rechterkolom op de volgende pagina...](#)

VARIA

Taste of Jazz start reeks jamsessies in Deventer

Op 24 januari start concertorganisator Taste of Jazz in Deventer met een reeks jamsessies in de Fermerier. Twee keer per maand kan iedere instrumentalist dan meespelen met een sessieband bestaande uit professionele muzikanten. "Op dit moment is er voor muzikanten die geïmproviseerde muziek maken erg weinig gelegenheid om samen te spelen", zegt initiatiefnemer en drummer Erik Poorterman in een persbericht. "Met deze sessies willen we een speelplek creëren voor de lokale en regionale

Initiatiefnemer Erik Poorterman is er de eerste avond bij als drummer. (Persfoto)

muziekscene". Hij hoopt dat ook studenten van de conservatoria in Arnhem, Zwolle en Enschede zich naar Deventer begeven om elkaar daar te treffen bij de sessies. Maar iedereen is welkom, zo stelt hij nadrukkelijk: "Of je nu een doorgewinterde muzikant bent of net begint, er is altijd ruimte voor jouw talent en creativiteit. Er is een 'backline' aanwezig bestaande uit een elektrische piano, een drumkit, een zangkit en gitaarversterkers zodat gesleep met apparatuur niet nodig is." De sessies zijn beurtelings op de tweede dinsdag of vierde woensdagavond. Na opening van de avond door de band kan iedereen die zich bij de sessieleider heeft aangemeld zich bij de band voegen en meespelen. De sessieband bestaat op 24 januari uit Erik Poorterman (drums), Hans Kwakernaat (piano), Arjan Stam (trompet) en Pieter Althuis (bas).

Meer info:

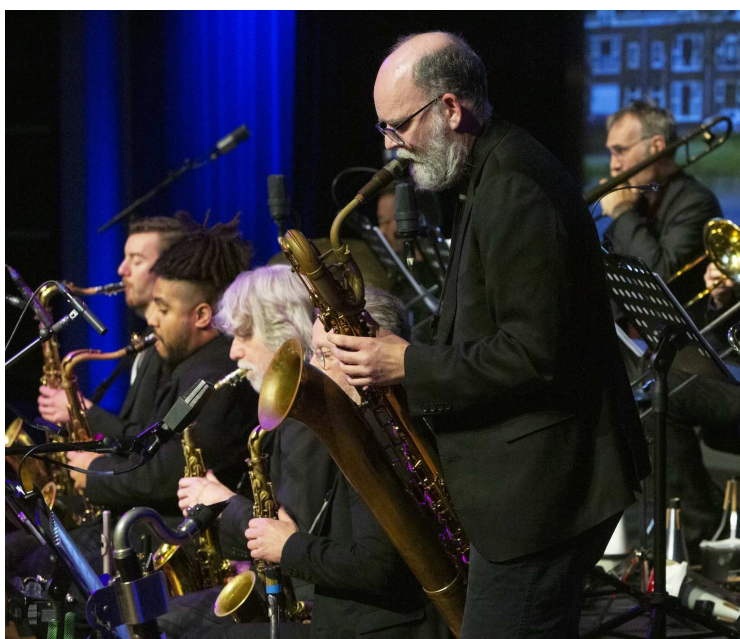
www.tasteofjazz.nl.

Gerlo Hesselink soleert. (Foto: Joke Schot)

Het orkest in de 'Muzikale Hanzeroute' met op de achtergrond een projectie van de IJssel. (Foto: Joke Schot)

Job Helmers soleert. (Foto: Joke Schot)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Toevoeging Miles Davis (JF 409)

In Jazzflits 409 stond een stuk over het nachtconcert dat trompettist Miles Davis op 26 september 1964 gaf in het Concertgebouw te Amsterdam. Er werd daarin geciteerd uit diverse krantenverslagen van toen. Sommige daarvan waren ondertekend met alleen de initialen van de makers. Achter de initialen Fr. B. zou heel goed Frans Boelen schuil kunnen gaan, zo is ons gemeld. Hij was in dienst van dagblad De Tijd, waaruit stukken door werden geplaatst in De Maasbode. Boelen regisseerde in de jaren zeventig VARA-televisieprogramma's als De Stratemakeropzeeshow.

Vlnr: Ron Carter, Miles Davis en Tony Williams in het Concertgebouw Amsterdam. (Foto: Fotopersbureau De Boer)

Bert Vuijsje wees ons erop dat de Telegraaf-criticus R.N. naar alle waarschijnlijkheid Rud Niemans is. Die schreef ook in Rhythme. Overigens was Vuijsje indertijd ook bij het concert. Hij deed er 3 oktober verslag van in Vrij Nederland. Vuijsje (toen 22 jaar oud) was enthousiast over drummer Tony Williams: "Deze als een prinsje achter zijn slagwerk zittende knaap heeft met al zijn negentien jaren een volkomen persoonlijke stijl ontwikkeld." Saxofonist Wayne Shorter viel bij hem minder in de smaak: "Het onbeholpen gedoedel dat hij ons in zijn slechtste soli voorzette, was toch eigenlijk wel beschamend." Over Miles Davis zelf was Vuijsje lyrisch: "De volstreekte zekerheid van zijn timing, de vaak schrijnende schoonheid van zijn toon en de rijkdom van zijn melodische ideeën, ook als het uitgangspunt niet meer is dan een riffje en een paar eenvoudige akkoorden, het zijn allemaal bewijzen van zijn grootmeesterschap."

EUROPE JAZZ MEDIA CHART 2023

Maandelijks publiceren wij de **Europe Jazz Media Chart** met een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten. Eind 2023 koos elke criticus zijn of haar vijf favoriete albums van het jaar. De Europe Jazz Media Group maakte daarvan de lijst, die u op deze en de volgende pagina's vindt:

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estland\)](#)

DARCY JAMES ARGUE 'S SECRET SOCIETY

Dynamic Maximum Tension (Nonesuch Records)

KARMEN RÔIVASSEPP & AARHUS JAZZ ORCHESTRA

Ambivalence (Jaeger Community Music)

BRIAN BLADE & THE FELLOWSHIP BAND

Kings High (Stoner Hill)

EYOLF DALE The Wayfarers (Edition Records)

GARD NILSSEN 'S SUPERSONIC ORCHESTRA

Family (WeJazz)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Polen\)](#)

CÉCILE MCLORIN SALVANT *Mélusine* (Nonesuch)

JOSHUA REDMAN *Where Are We* (Blue Note)

JOHN SCOFIELD Uncle John's Band (ECM)

KURT ELLING & CHARLIE HUNTER

SuperBlue The Iridescent Spree (Edition Records)

EMMA RAWICZ Chroma (ACT)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

JOSHUA REDMAN *Where Are We* (Blue Note)

SHAKTI This Moment (Abstract Logix)

LAKECIA BENJAMIN *Phoenix* (Whirlwind Recordings)

BRAD MEHLDAU

Your Mother Should Know: Brad Mehldau Plays The Beatles (Nonesuch)

CONIC ROSE Heller Tag (Conic Rose Music)

[Krzysztof Komorek, Donos kulturalny \(Polen\)](#)

LIV AANDREA HAUGE ENSEMBLE

Hva nå, Ekko? (Odin Records)

LINDA MAY HAN OH The Glass Hours (Biophilia Records)

SANNE RAMBAGS, VINCENT COURTOIS, JULIAN SARTORIUS

Twigs (BMC Records)

MAREK POSPIESZALSKI

No Other End Of The World Will There Be (Clean Feed)

NATALIA KORDIAK Ytinamuh (Fundacja Słuchaj)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Noorwegen\)](#)

KASPER TRANBERG Nobody's Heart (April Records)

OSGOOD/MOSES/MUÑOZ

Spiritual Drum Kingship (Gotta Let It Out)

NILS ØKLAND/SIGBJØRN APELAND

Glimmer (ECM)

GARD NILSSEN'S SUPERSONIC ORCHESTRA

Family (We Jazz)

MARIA KANNEGAARD TRIO Live At Dokkhuset (Jazzland)

[Dick Hovenga, Written in Music \(Nederland\)](#)

LAKECIA BENJAMIN *Phoenix* (Whirlwind)

MIGUEL ATWOOD-FERGUSON

Les Jardins Mystique vol 1 (Brainfeeder)

YUSSEF DAYES Black Classical Music (Brownwood)

ROB LUFT Dehab Days (Edition)

CORTO.ALTO Bad With Names (New Soil X Bridge The Gap)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Duitsland\)](#)

RYŪICHI SAKAMOTO:12 (Sony)

NILS ØKLAND & SIGBJØRN APELAND *Glimmer* (ECM)

CÉCILE MCLORIN SALVANT *Mélusine* (Nonesuch)

SOPHIE TASSIGNON Khyal (W.E.R.F. Record)

EMMA RAWICZ Chroma (ACT)

[vervolg op de volgende pagina rechts...](#)

Ella Zirina. (Foto: Dohyun Lim)

TivoliVredenburg zet vrouwelijke jazzmusici een avond centraal

Als onderdeel van de Internationale Vrouwendag en tevens als opmaat van het Transition Festival 2024 presenteert TivoliVredenburg, Utrecht op 8 maart aanstaande een avond met muziek van vrouwelijke jazzmusici. Het avant-gardetrio PICATRIX (Greetje Bijma, Nora Mulder en Mary Oliver) trapt de avond af. Gitariste Ella Zirina neemt het stokje over met haar nieuwe soloproject. En de avond eindigt met Sanem Kalfa's Miraculous Layers.

Dubbekoncert Stageband Jazz Orchestra

Treats

Drents talent op zijn best met
Suzan Veneman & Vincent Veneman

Ft. Ellen Pels

3 feb 20:00 Domusica Zwolle
4 feb 15:00 Scala Hogeveen
9 feb 20:00 Podium Zuidhaege Assen

Kaarten € 22,50 www.stageband.nl

Cultuurfonds Drenthe steunt Stageband Jazz Orchestra

Het Stageband Jazz Orchestra krijgt 1.000 euro van het Cultuurfonds Drenthe als bijdrage aan drie concerten onder de noemer 'Drents talent op zijn best'. Het orkest treedt daarin op met de zanggroep Treats, met als speciale gasten zangeres Ellen Pels en de uit Westerbork afkomstige Susan (trompet) en Vincent (trombone) Veneman. De concerten zijn in Zwolle (3 februari), Hogeveen (4 februari) en Assen (9 februari).

[Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com \(Turkije\)](#)

KEITH JARRETT Bordeaux Concert (ECM)

ESBJÖRN SVENSSON Home.S. (ACT)

JAN GUNNAR HOFF Home (2L)

TUNA ÖTENEL, EROL PEKCAN, KUDRET ÖZTOPRAK

Jazz Semai (EMI)

YAMAMOTO TSUYOSHI TRIO

A Shade Of Blue (Evolution Media Limited – EVLP050)

[Nuno Catarino, Jazz.pt \(Portugal\)](#)

JAIMIE BRANCH

Fly Or Die Fly Or Die Fly Or Die ((World War))

(International Anthem)

ARUÁN ORTIZ Pastor's Paradox (Clean Feed)

CARLOS BICA Playing With Beethoven (Clean Feed)

KRIS DAVIS

Diatom Ribbons - Live At The Village Vanguard (Pyroclastic)

FIRE! ORCHESTRA Echoes (Rune Grammofon)

[Patrik Sandberg, Jazz \(Zweden\)](#)

JOHN COLTRANE/ERIC DOLPHY

Evenings At Village Gate (Impulse!)

WEATHER REPORT Live In Berlin (GAD Records)

BOBO STENSON TRIO Sphere (ECM)

NISSE SANDSTRÖM Öppet Ett (Caprice)

PER "TEXAS" JOHANSSON

Den Sämsta Lösningen Av Alla (Moserobie)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Noorwegen\)](#)

I.P.A. Grimsta (Cuneiform Records)

ANDRÉ ROLIGHETEN Marbles (Odin)

GARD NILSEN SUPERSONIC ORCHESTRA

Family (We Jazz Records)

JOSHUA REDMAN Where Are We (Blue Note)

ENDRE RUSET, STIAN OMENÅS OG JON BALKE

Noriaki (Odin)

[Axel Stinshoff, Jazz Thing \(Duitsland\)](#)

BRÖTZMANN BEKKAS DRAKE Catching Ghosts (ACT)

WOLFGANG MUTHSPIEL Dance Of The Elders (ECM)

MESHALL NDEGEOCELLO The Omnichord Real Book (Blue Note)

JANNING TRUMANN Wem Zeit Wie Ewigkeit (Tangible)

MAGNUS ÖSTRÖM GROUP A Room For Travellers (Jazzland)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italië\)](#)

THE NECKS Travel (Northern Spy Records)

PAOLO ANGELI

NÍJAR- an Imaginary Soundtrack for Bodas de Sangre by Federico Garcia Lorca (AnMa Productions & ReR Megacorp)

FIRE! ORCHESTRA Echoes (Rune Grammofon)

GARD NILSEN SUPERSONIC ORCHESTRA

Family (We Jazz Records)

SATOKO FUJII & OTOMO YOSHIHIDE

Perpetual Motion (Ayler)

[Yves Tassin, JazzMania \(België\)](#)

NAÏSSAM JALAL Healing Rituals (Les couleurs du son)

PICIDAE A Stray Labyrinth (Nyenor)

LE CRI DU CAIRE

Le Cri Du Caire (Les disques du festival permanent)

SINIKKA LANGELAND Wind And Sun (ECM)

LANKUM False Lankum (Rough Trade)

[Jos Demol, Jazzhalo.be \(België\)](#)

JOËLLE LÉANDRE Zürich Concert (INTAKT)

ALBERT VILA Levity (Hypnote Records)

FRANK KIMBROUGH LullaBlueBye & Play (Palmetto Records)

CHRIS JORIS Until The Darkness Fades (WERF Records)

CÉCILE BROCHÉ 3D@Paris (discus music)

[vervolg op de volgende pagina rechts...](#)

Zangeres Gabrielle Cavassa – hier op de hoes van haar laatste album – komt naar Gent met Joshua Redman. (Persfoto)

Eerste namen festival Gent Jazz 2024 bekend

De organisatoren van het komende festival Gent Jazz (van 5 tot en met 20 juli 2024 aan de Bijloke-site, Gent) hebben een eerste tip van de sluier van het programma opgelicht. Allereerst is de Franse formatie Air gecontracteerd. Verder komen zangeres Diana Krall en het Bill Frisell Trio (5 juli), pianist-zanger Jamie Cullum (8 juli), en op 11 juli het kwartet Potter/Mehldau/Patitucci/Blake en de Joshua Redman Group featuring **Gabrielle Cavassa**. AKI, de winnaar van het concours Jong Jazztalent Gent 2023, zal ook optreden.

Speciaal jongerenproject tijdens komende Brosella-festivals

Het Brosella Festival en de Londense organisatie Tomorrow's Warriors hebben een project op poten gezet waarbinnen zes jazzmuzikanten uit België en Engeland (jonger dan 25 jaar) en twee professionele mentoren samen nieuwe muziek gaan maken. Het resultaat van dit LDN ⇌ BXL-project zal in Brussel worden gepresenteerd tijdens het Brosella Spring Festival (begin maart) en het Brosella Festival (begin juli), en in Engeland tijdens het Bricklane Jazz Festival (Londen) en het We Out Here Festival (Dorset).

[Christof Thurnherr, Jazz'n'More \(Zwitserland\)](#)

JAIMIE BRANCH *Fly Or Die Fly Or Die Fly Or Die* ((World War)) (International Anthem)

QASIM NAQVI, WADADA LEO SMITH, ANDREW CYRILLE *Two Centuries* (Red Hook Ltd.)

MONIKA ROSCHER BIGBAND

Witchy Activites And The Maple Death (Zenna Records)

LONDON BREW *London Brew* (Concord Jazz)

JAMES BRANDON LEWIS TRIO *Eye Of I* (Anti)

[Jacek Brun, Jazz-fun.de \(Duitsland\)](#)

GERI ALLEN & KURT ROSENWINKEL

A Lovesome Thing (Heartcore Records)

BUSHMAN'S REVENGE

All The Better For Seeing You (Is It Jazz? Records)

EABS MEETS JAUBI

In Search Of A Better Tomorrow (Astigmatic Records)

DAS KONDESAT *Andere Planeten* (WhyPlayJazz)

CHRISTIAN MCBRIDE'S NEW JAWN

Prime (Mack Avenue Records)

[Matthieu Jouan, Citizen Jazz \(Frankrijk\)](#)

FIRE! ORCHESTRA *Echoes* (RuneGrammofon)

LUISE VOLKMAN *Rites De passage* (Nwog Records)

JAIMIE BRANCH

Fly Or Die Fly Or Die Fly Or Die ((World War))

(International Anthem)

MAYA DUNIETZ *Thank You Tree* (Raw Tapes)

JEPPE ZEEBERG

Occasionally, Good Things Do Happen (Eigen Beheer)

[Kaspars Zavileiskis, Jazzin.lv \(Letland\)](#)

THE NECKS *Travel* (Northern Spy Records)

MATĪSS ČUDARS TRIO *Take Your Time* (Jersika Records)

JSPHYNX *Reflex* (Sekito)

WAAN *Echo Echo* (Sonar Kollektiv)

HIGH PULP *Days In The Desert* (Anti)

De rood gekleurde titels worden meer dan eens genoemd.

VARIA

Emma Rawicz. (Foto: Gregor Hohenberg)

Bobo Stenson en Chris Cheek op Transition Festival

Pianist Bobo Stenson en saxofonist Chris Cheek (met Mark Haanstra, Jamie Peet en Rembrandt Frerichts) zijn twee publiekstrekkingen in het programma van het komende Transition Festival. Dat vindt op 9 maart plaats in TivoliVredenburg in Utrecht. Andere gecontracteerden zijn onder anderen Kamaal Williams, Avishai Cohen (trompet) Quartet, Keyon Harrold, Amsterdam Art Orchestra onder leiding van Marike van Dijk feat. Tineke Postma, Jasper Blom, Nabou Claerhout Trombone Ensemble, Christian Sands, **Emma Rawicz** en Dion Nijland – DEON.

JAZZSTANDARDS

AUTUMN LEAVES

Dit keer een standard die, net als bijvoorbeeld 'Summertime' (zie Jazzflits 400), populair is geworden onder musici op elk niveau, van trompettist Miles Davis en saxofonist Cannonball Adderley tot de absolute beginners op jazzgebied. Dat duidt op bijzondere kwaliteiten van deze compositie, die begon als het Franse chanson 'Les feuilles mortes'.

Het is 1945 als de uit Hongarije afkomstige, in Frankrijk gevestigde, Joseph Kosma (1905–1969), samenwerkt met de Franse dichter/schrijver Jacques Prévert (1900–1977). Nadat hun chanson 'Les feuilles mortes' in een opera was uitgevoerd, werd het door hoofdrolspeler Yves Montand gezongen in de film 'Les Portes de la Nuit'.

Montands uitvoering is opvallend, want, terwijl iedereen het stuk in vierkwartsmaat kent, zoals de oorspronkelijke bladmuziek ook aangeeft, horen we het hier in een zes-achtste maat (zeg maar, een soort van snelle wals). Het 'verse' (het gedeelte dat dient om het lied te introduceren) wordt door hem 'parlando' uitgevoerd: gesproken, zonder melodie. Het chorus (refrein) met de bekende melodie begint bij de zinsnede 'c'est une chanson'. De toonsoort is D mineur.

De versie van Yves Montand:

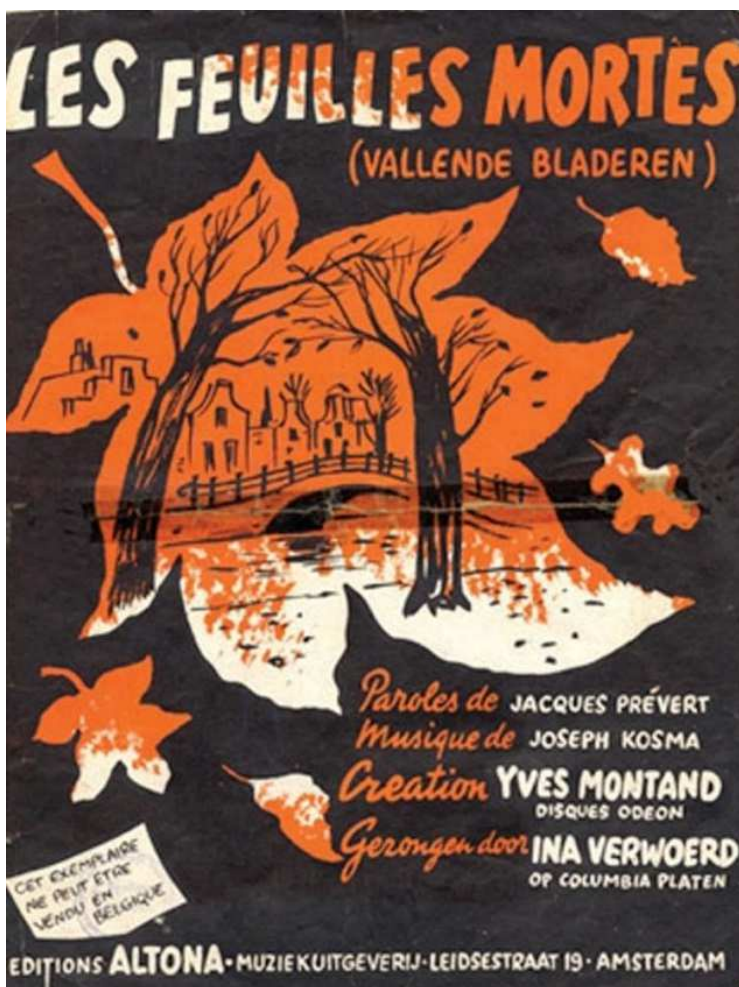
<http://tinyurl.com/yv3we37j>

In de latere versie van Juliette Greco verloopt alles veel meer zoals in de originele bladmuziek vermeld staat (behalve dat zij de toonsoort G mineur gebruikt, waar de bladmuziek E mineur vermeldt). Het 'verse' wordt nu gezongen en alles gaat in vierkwartsmaat.

De versie van Juliette Greco:

<http://tinyurl.com/32p82ym2>

Tot zover iets over het Franse chanson. In 1949 maakt de Amerikaanse tekstschrijver Johnny Mercer (1909–1976) de Engelse vertaling: 'Autumn leaves'. Voor zover mij bekend gebruikt hij alleen het refrein (chorus) en niet het verse. In de tekst combineert hij onderwerpen uit het Franse verse (dat onder meer over de nostalgische terugblik naar de zomerzon gaat) met het Franse refrein (waarin wordt gerept over de scheiding van geliefden). Mercer's tekst luidt aldus: [vervolg in de rechterkolom...](#)

De Nederlandse bladmuziek van 'Vallende bladeren'.

[A1] *The falling leaves drift by my window, the autumn leaves of red and gold;*

[A2] *I see your lips, the summer kisses, the sunburned hands I used to hold;*

[B] *Since you went away, the days grow long, and soon I'll hear old winter's song;*

[C] *But I miss you most of all, my darling, when autumn leaves start to fall.*

Met de letters geef ik aan dat de vorm van de melodie niet (zoals vaak) AABA is, maar AABC.

Diverse bekende Amerikaanse vocalisten hebben de vertaalde song op hun repertoire gezet, zoals **Nat King Cole**. Net als Yves Montand, zingt hij in D mineur: <http://tinyurl.com/mvapywp9>

De jong gestorven zangeres **Eva Cassidy** maakte een eigen versie (in Bes mineur), waarin ze de melodie zozeer veranderde dat je bijna van een contrafact zou kunnen spreken. Luister hier: <http://tinyurl.com/33hdkx4z>.

Cassidy's alternatieve melodie heeft bij sommige zangeressen navolging gevonden, heb ik gemerkt. Soms vermoed je dat iemand de oorspronkelijke melodie zelfs helemaal niet kent.

De mogelijkheid van een alternatieve songmelodie duidt erop dat 'Autumn leaves' een hoge potentie heeft voor instrumentale jazzversies. Die zijn er in groten getale, vaak op hoog niveau.

Zo werd er door **Stan Getz** (sax) zeer melodisch geïmproviseerd over de song, nu in C mineur: <http://tinyurl.com/2p8fk78>.

De melodische benadering van Getz staat in scherp contrast met [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

een pittige up-tempo uitvoering door gitarist **Joe Pass** met een scatt-vocal van Sarah Vaughan. De melodie van het lied blijft hier overigens geheel achterwege:

<http://tinyurl.com/mub6b7e8>.

Heel bekend (in elk geval onder muzikanten) is de versie van **Cannonball Adderley** met als sideman (!) Miles Davis. Aan het door hen gebruikte intro wordt ook tegenwoordig nog regelmatig gerefereerd. Let trouwens op Adderley's omzwervingen rond de akkoorden:

<http://tinyurl.com/2s3ekhke>.

Trompettist **Chet Baker** zette de song up-tempo op de plaat, met onder meer saxofonist Paul Desmond:

<http://tinyurl.com/y3y33d6e>.

Wat maakt 'Autumn leaves' zo geschikt om over te improviseren? Het is met name de combinatie van een makkelijk in het gehoor liggende melodie met een bijpassend, logisch, harmonisch verloop die dit stuk kenmerkt. Om te beginnen de melodie. Die is van het 'arsis' type (het Griekse woord arsis betekent 'aanhef'). De eerste drie noten ('the fal-ling') vormen een opmaat. Het woord 'leaves' valt op de eerste tel van de eerste maat en 'leaves' is ook de 'richtnoot' van het eerste motief – de noot waar het motief naar toe werkt. Op diezelfde manier is 'window' de richtnoot van het tweede motief, 'leaves' van het derde motief en 'gold' van het vierde motief. Arsische motieven met een richtnoot komen in het hele stuk voor. Ook voor wie geen noten leest, kan het plaatje rechtsboven op deze pagina dit duidelijk maken. De akkoorden volgen een logisch patroon. Het gaat om een zevental akkoorden, gerangschikt volgens gangbare harmonische uitgangspunten (vooral II-V-I cadensen), met een afwisseling van majeur en een daaraan verwant mineur. Het type akkoordprogressie hier komt al voor in muziek van Johann Sebastian Bach.

Op het plaatje kan men zien hoe in het eerste A gedeelte elke richtnoot van de melodie samenvalt met een akkoord, terwijl er steeds vóórdat er een volgend motief begint, een nieuw akkoord verschijnt. In het tweede A gedeelte zitten dezelfde zeven akkoorden met vrijwel dezelfde melodie. In het B gedeelte, met een andere melodie, zitten weer die zeven akkoorden, maar nu in een andere volgorde. Ook in het C gedeelte komen dezelfde zeven akkoorden

[vervolg in de rechterkolom...](#)

the fal-ling leaves drift by my
win - dow the au - tumn leaves
of red and gold

voor, maar doorgaans met een kleine toevoeging. Doordat de genoemde zeven akkoorden onderling nauw verwant zijn, kan men bij het improviseren eventueel met één of twee toonreeksen volstaan, dezelfde die in de melodie voorkomen.

De logica van de harmonische progressie en de heldere melodie maken het voor iedereen, ook voor beginners, een aantrekkelijk voertuig voor improvisatie. Het is dan ook geen wonder dat het Franse chanson 'Les feuilles mortes' diep in de jazzcultuur is doorgedrongen, één van de vele voorbeelden van Europese invloeden in de Amerikaanse jazz.

Ruud Bergamin

OVERLEDEN

Les McCann, 29 december 2023 (88)

Amerikaanse pianist en zanger. Met zijn eigen trio, soms aangevuld met saxofonist Eddie Harris, legde hij zich voornamelijk toe op het lichtere genre in de jazz, de soul.

Tony Oxley, 26 december 2023 (85)

Britse drummer. Was de huisdrummer van Ronnie Scott's. Voelde zich aangetrokken tot de free jazz en vond aansluiting bij Europese collega's. Zijn eerste eigen plaat 'The Baptised Traveller' was een succes (1969). Stichtte een eigen label, Incus, en richtte verscheidene groepen op, waaronder in 1984 zijn Celebration Orchestra. Was een van de drummers die een duoplaat maakte met pianist Cecil Taylor.

Johnny Frosk, 10 december 2023 (92)

Canadese lead-trompettist, vaste burcht in bigbands van Tommy Dorsey en Benny Goodman (op tournee naar Rusland), en incidenteel veelgevraagde vervanger in allerlei bands in Broadway-musicals en opnamestudio's ter begeleiding van vocalisten, zoals Tony Bennett, en jazzinstrumentalisten als trombonist Urbie Green en pianist Bill Evans met Claus Ogerman.

Alan Raph, 8 december 2023 (90)

Amerikaanse bastrombonist in bigbands van Les Elgart en Gerry Mulligan en incidenteel in allerlei bands in Broadway-musicals en opnamestudio's ter begeleiding van vocalisten, zoals Tony Bennett, en andere trombonisten zoals Urbie Green en Bob Brookmeyer. Ook werkzaam – als blazer, dirigent en componist – in de wereld van de klassieke muziek en het ballet, en als muziekpedagoog.

(jjm)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

TERUG IN DE TIJD

DE JAZZWERKGROEP HEEMSKERK

Buitenlandse jazzmusici van naam treden tegenwoordig haast alleen in de grote steden op. Zo'n vijftig jaar geleden lieten ze ook wel eens in 'de provincie' van zich horen. In Noord-Holland bijvoorbeeld. Daar organiseerde de Jazzwerkgroep Heemskerk concerten. De programmeurs wisten grootheden als Toots Thielemans, Yusef Lateef, Archie Shepp en Johnny Griffin voor een optreden ter plaatse te strikken. Dit verhaal gaat over deze werkgroep, over zomaar een jazzpodium in de jaren zeventig.

Het was een jazzpodium dat in die jaren ook veel prominente Nederlandse jazzmusici presenteerde - de Diamond Five, saxofonist Piet Noordijk, het Pim Jacobs Trio met zangeres Rita Reys, gitarist Wim Overgaauw, het Rein de Graaff/Dick Vennik Quartet - en waar ook de oude stijl welkom was. De Dutch Swing College Band, de Animal Crackers, Diksi Mesjien, Max Collie and his Rhythm Aces, de New Orleans Syncopators, ze speelden allemaal in Heemskerk.

Wat was dat voor een werkgroep daar in Heemskerk, zo vroegen wij ons af. We doken in de krantenarchieven en ontdekten dat de wortels van de werkgroep in Beverwijk lagen. Tevens stuitte we op de naam Peter ter Plegt. Hij was begin 1975 mede-oprichter van de stichting Jazz Beverwijk. Die was dat jaar met het organiseren van jazzconcerten van start gegaan met een subsidie van de gemeente Beverwijk. Toen de betreffende wethouder echter vernam dat de helft van de bezoekers uit Heemskerk kwam, daalde zijn animo om nogmaals de portemonnee te trekken rap. Ter Plegt besloot toen naar de buurgemeente te vertrekken. Hij richtte vlot de Jazzwerkgroep Heemskerk op als onderdeel van de Heemskerkse Gemeenschapsraad (SGH). Al na de zomervakantie werd een doorstart gemaakt. De concerten vonden voornamelijk plaats in zaal De Jansheeren, soms in De Cirkel, en soms in de open lucht. Terwijl in Beverwijk nog een 'gezellige clubsfeer' voorop stond, was het in Heemskerk de bedoeling dat het publiek er echt voor ging zitten en goed zou luisteren. In Heemskerk liep alles al meteen veel soepeler, vertelde Ter Plegt op 3 september 1977 in de IJmuider Courant. De gemeente gaf een royale [vervolg in de rechterkolom...](#)

Toots Thielemans op 24 maart 1978 bij de Jazzwerkgroep. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

subsidie, waardoor men formaties met kwaliteit kon programmeren: "De kwaliteit van de concerten werd veel hoger dan in Beverwijk mogelijk was geweest." Typerend voor Heemskerk was dat het publiek over het algemeen zeer aandachtig luisterde en muisstil was. Dit gaf musici wel eens het idee dat het gebodene niet in de smaak viel. Maar na enige uitleg werd het volgens Ter Plegt uiteindelijk als prettig ervaren dat er geen glasgerinkel of geroezemoes was: "Wij krijgen na afloop vaak complimenten van de musici. Zij treden hier graag op. Men vindt het publiek zeer geschikt."

Samen met zijn vrouw Ria ter Plegt-Okx en Dick Wolters maakte Ter Plegt het programma. Hun eerste teken van leven is een 'jazz festival' op 2 augustus 1975. Twee groepen staan op de aankondiging: de 'zigeuner jazzformatie' Romanes als voorprogramma en de Diamond Five als 'special'. 'Holland's most exciting jazz formation' als we het affiche mogen geloven. Voor 3,50 gulden (1,60 euro) kon je zaal De Jansheeren aan de Kerkweg betreden. Een maand later deed de Boy Edgar Sound Heemskerk aan. Op 15 november was er weer een festival: het All Round Swing and Big Band Festival, met Footlight 77 (de swing) en The Caledonians (de bigband). Er was een 'grote bezoekersschare', zo lezen we in de IJmuider Courant van 17 november, die na afloop 'razend enthousiast' was en met een staande ovatie een toegift van The Caledonians afdwong. Bij aanvang van het concert maakte Peter ter Plegt bekend dat het gemeentebestuur van Heemskerk andermaal een subsidie had toegekend en dat er voor 1976 twaalf concerten in het verschiet lagen. [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Het seizoen **1975-1976** werd op 24 januari vervolgd met de Harbour Jazz Band. Tot de zomer kwamen verder nog langs: de Animal Crackers, het Louis van Dijk Trio (geheel uitverkocht), Soft-Ice, het Joop van Enkhuizen Trio en The Friends of Jazz (een tamme, swingloze vertoning, aldus een recensie, waar maar weinig mensen op af waren gekomen).

Het programma van het tweede seizoen **1976-1977** oogt een stuk interessanter met het Rein de Graaff/Dick Vennik Quartet, het Pim Jacobs Trio met zangeres Rita Reys, saxofonist Piet Noordijk, zangeres Ann Burton, gitarist Wim Overgaauw en de Dutch Swing College Band (in de Sporthal voor zeventienhonderd bezoekers). Hoewel er inmiddels gemiddeld honderdvijftig mensen op de concerten afkwamen, kon het nog altijd beter worden de werkgroepleden en dus werd 30 oktober 1976 een 'openhuisconcert' georganiseerd om de Heemskerkers tegen een gereduceerd tarief (3,50 gulden) met jazz te laten kennismaken en hopelijk tot een herhaald bezoek te verleiden. Het speciaal voor de gelegenheid door de werkgroep samengestelde kwartet bestond uit onder anderen saxofonist Joop van Enkhuizen, pianist Cees Slinger en bassiste Henny Vonk.

Ronduit spectaculair was de seizoensafsluiter in de persoon van saxofonist **Archie Shepp**. Hij was op 15 juli 1977 in Heemskerk. De werkgroep beschouwde het als weinig minder dan een klein wonderdje dat zij dit fameuze 'overbezette' kwartet voor eigen publiek kan laten optreden, schrijft de IJmuider Courant op 11 juli in een vooraankondiging. Shepp nam bovendien een aantal klinkende namen mee naar Heemskerk: pianist Mal Waldron, drummer Charles Persip en bassist Cameron Brown.

Bezoekers konden – in 1977 voor tien gulden (4,50 euro) - donateur worden van de Jazzwerkgroep en dan met korting de concerten bezoeken, waarvoor ze bovendien met voorrang kaarten konden kopen. Ook kregen ze het blad Jazz Press van Han Schulte elke veertien dagen toegestuurd. Twee jaar na de start waren er honderdvijftig leden en groeide het aantal gestaag. De leden bezochten gemiddeld vier concerten per jaar. Zeventig procent van de bezoekers was echter geen lid. Dit tot leedwezen van het organiserende drietal, want hoe meer leden, hoe steviger de financiële [vervolg in de rechterkolom...](#)

De Jazzwerkgroep Heemskerk in 1977 met vlnr: Ria ter Plegt-Okx, Peter ter Plegt en Dick Wolters. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

Yusef Lateef op 28 september 1980 in Heemskerk. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

Archie Shepp op 15 juli 1977 bij de Werkgroep Jazz. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

basis. Die was wankel, vertelt Peter ter Plegt in de IJmuider Courant naar aanleiding van de presentatie van het programma van het seizoen 1977-1978:

"Het wordt financieel een steeds moeilijker karwei om rond te komen." Volgens hem waren er steeds minder betaalbare nieuwe jazzformaties. Pianist Rob Agerbeek was kennelijk wel betaalbaar, want hij opende het seizoen **1977-1978** op 3 september. De maanden daarna kreeg Heemskerk ook onder meer de Revival Jazzband, pianist Cees Slinger, fluitist Chris Hinze, Volume Two en trompettist Dusko Goykovich op bezoek. De klapper van dit seizoen was 'mondharmonicavirtuoso's' **Toots Thielemans**, die op 24 maart 1978 optrad. Dat concert in een overvolle zaal met tweehonderd luisteraars gaf hij samen met Rob Franken (Fenderpiano), Jacques Schols (bas) en John Engels (drums), en was volgens IJmuider Courant-recensent Jan Baart een 'uitzonderlijk muzikaal gebeuren'.

Achilleshiel van de Jazzwerkgroep was concertzaal De Jansheeren. Geen ideale locatie, vonden ook de organisatoren, de zaal ontbeerde sfeer en de akoestiek was ook niet om over naar huis te schrijven (IJmuider Courant, 3 september 1977). De recensent van het Haarlems Dagblad, John Schoorl, was medio november 1978 ronduit vernietigend in zijn oordeel. Hij bezocht een concert van saxofonist **Johnny Griffin** met drummer Art Taylor. De 'ongezellige, met kale' zaal was sfeerverpestend, vond hij: "Je zoekt er wat hulpeloos naar gezelligheid, zit er wat ongedwongen aan zitjes bijeen en verbaast je er dus snel niet meer over dat de bruine sfeer van een echte jazzclub ver te zoeken is." Oomkes kwam wel op een avond dat er weinig publiek was. Daardoor ontstond er geen wisselwerking tussen de musici en de bezoekers. Oomkes: "Hoe vervelend en tam het interieur kan stemmen blijkt aan het slot als het publiek het hardwerkende kwartet met een niet meer dan bescheiden applausje laat gaan." Ter Plegt c.s. hadden ook liever een eigen 'honk' willen hebben, bijvoorbeeld een oude boerderij, waar ook spontaan jamsessies zouden kunnen ontstaan: "Die werken zeer stimulerend op het bezoekersaantal en kosten bovendien weinig geld." (IJmuider Courant, 3 september 1977). Dat eigen 'honk' zou er nooit komen.

Niet alleen bij het zojuist genoemde concert van saxofonist Johnny Griffin viel [vervolg in de rechterkolom...](#)

De Dutch Swing College Band (december 1978).
(Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

het aantal bezoekers dat seizoen tegen. Ook 'publiekstrekker' **Dutch Swing College Band** trok medio december nauwelijks honderd bezoekers, aanmerkelijk minder dan bij het concert dat ze in 1976 in Heemskerk gaven. Leider Peter Schilperoord was er vanwege rugklachten niet bij en dat leidde volgens Jan Baart tot 'een veel theateraler en muzikaal vrijer programma' (IJmuider Courant, 18 december 1978). Hopelijk was dat seizoen de belangstelling voor Shakey Sam Bluesband, Barrelhouse, het Harry Verbeke Quartet en Max Collie's Rhythm Aces groter...

De blinde Spaanse pianist **Tete Montoliu** was de klinkende naam van het seizoen **1979-1980**. Recensent Jan Baart was lyrisch over zijn optreden begin november 1979: 'een attractie van internationale klasse', vond hij: "De voldoening van een enerverend concert was van zijn gezicht af te lezen." Een andere fameuze pianist, Walter Bishop, stond in februari 1980 in De Jansheeren. Hij was als gast meegekomen met het Bill Hardmann/Junior Cook Quintet. Jan Baart was er ook weer: "Zonder flauwekul, slechts onderbroken door een pauze van nauwelijks een half uur, speelden zij van negen uur tot half één, met een verbluffende inzet", berichtte hij in de IJmuider Courant van 11 februari, "het publiek was er dankbaar voor." Enkele andere namen waren dat seizoen het Wim Overgaauw/Ferdinand Povel Kwintet, André Valkerings Boogie Woogie Set en de Big Band Loenen. Tot slot pikken we uit het seizoen **1980-1981** nog saxofonist **Yusef Lateef**. Hij stond in september 1980 op het concertaffiche. Lateef, toch bepaald geen onbekende naam, trok slechts 'een schamel' publiek, lezen we in de krant. "Maar dat nam de gerenommeerde Yusef Lateef met zijn kwartetleden – aanvankelijk nog enigszins verbaasd – uiteindelijk maar voor lief", aldus Jan Baart 29 september in het Haarlems Dagblad: "Het was een conventioneel, maar beslist wel boeiend concert."

Hier eindigt het verhaal over de jaren zeventig van de Jazzwerkgroep Heemskerk. Ook in de jaren tachtig en negentig was (maandelijks) jazz in De Jansheeren te beluisteren. Zo nu en dan werd ook nog een bekende Amerikaan binnengehaald. In november 1985 was trompettist Freddie Hubbard er voor een eenmalig Nederlands concert. Een concert dat landelijk via de radio bij TROS Sesjun te volgen was. En in 1991 speelde saxofonist Charles McPherson in Heemskerk. De laatste vermelding van een jazzconcert in De Jansheeren vonden we in een krant van november 1993, waarin de Maiden Voyage bigband wordt aangekondigd. Ergens in de jaren negentig verkasten de jazzconcerten naar het podium van de Culturele Cirkel Heemskerk.
Hans van Eeden

JAZZWEEK TOP 2023

- 1 **Ed Cherry**
Are We There Yet? (Cellar Music)
- 2 **Antonio Adolfo**
Bossa 65 (AAM Music)
- 3 **Louis Hayes**
Exactly Right (Savant)
- 4 **Lakecia Benjamin**
Phoenix (Whirlwind Recordings)
- 5 **Diego Rivera**
Love & Peace (Posi-Tone)
- 6 **The Heavy Hitters**
The Heavy Hitters
(Cellar Music Group)
- 7 **Dave Stryker**
Prime (Strikezone)
- 8 **Don Braden**
Earth Wind And Wonder Vol 2
(Creative Perspective)
- 9 **Lafayette Harris Jr.**
Swingin' Up In Harlem (Savant)
- 10 **Buster Williams**
Unalome (Smoke Sessions)

De JazzWeek Top 2023 [geeft een overzicht van de in 2023 meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:** Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 januari 2024

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Polen\)](#)
KUBA WIĘCEK
 Hoishii (kxntrst records)
[Krzysztof Komorek, Donos kulturalny \(Polen\)](#)
GRZEGORZ TARWID TRIO
 Flowers (Clean Feed)
[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Noorwegen\)](#)
JOHN POPE QUINTET
 Citrinitas (New Jazz And Improvised Music Recordings)

[Dick Hovenga, Written in Music \(Nederland\)](#)
[Patrik Sandberg, Jazz \(Zweden\)](#)

AMBROSE AKINMUSIRE
 Owl Song (Nonesuch)
[Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com \(Turkije\)](#)

FERGUS MCCREADIE
 Sketches (Edition Records)
[Nuno Catarino, Jazz.pt \(Portugal\)](#)

ARUÁN ORTIZ
 Pastor's Paradox (Clean Feed)

[Henning Bolte, freelance \(Nederland\)](#)

SUNNY KIM
 Liminal Silence (Earshift Music)
[Tony Dudley-Evans, LondonJazz News \(UK\)](#)

PETTER ELDH
 Post Koma (Wejazz Records)
[Cim Meyer, Jazz Special \(Denemarken\)](#)

BIRGIT MINICHMAYR
 As An Unperfect Actor (ACT)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Noorwegen\)](#)

MARTHE LEA BAND
 Herlighetens Vei (Motvind Records)
[Axel Stinshoff, Jazz Thing \(Duitsland\)](#)

MACIEJ OBARA QUARTET
 Frozen Silence (ECM)
[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italie\)](#)

SIGNE EMMELUTH
 Banshee (Motvind Records)

[Yves Tassin, JazzMania \(België\)](#)

LORENZO DI MAIO
 Ruby (Iglou Records)
[Jos Demol, Jazzhalo.be \(België\)](#)

ALBERT VILA
 Reality Is Nuance (Fresh Sound New Talent)
[Christof Thurnherr, Jazz'n'More \(Zwitserland\)](#)

BLANKFOR.MS
 Refract (Red Hook Records)

[Kaspars Zavileiskis, Jazzin.lv \(Letland\)](#)

TOMS RUDZINSKIS
 Abyss (Eigen Beheer)
[Jacek Brun, Jazz-fun.de \(Duitsland\)](#)

RENAUD GARCIA-FONS
 Cinematic Double Bass (RGF Records)
[Kateryna Ziabliuk, Meloport \(Oekraïne\)](#)

VIKTOR PAVELKO QUARTET
 Internal Anxiety (Live At 32 Jazz Club) (Jazz Club Records)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group](#).